

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 357 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Όλοι στο Σύνταγμα και τις πλατείες! Καταλήψεις μέχρι τη νίκη στις σχολές

Το δίλημμα είναι ωμό και άμεσο: Ή αυτοί ή εμείς. Γι' αυτό πρέπει να διώξουμε όλο αυτό το χρεοκοπημένο οικονομικό και πολιτικό σύστημα για ν' αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω τον πλούτο που παράγουμε και όσα μας έχουν ήδη αρπάξει για να φτιάξουν τις αμύθητες περιουσίες τους, όπως τα 600 δις των καταθέσεων των Ελλήνων πλουσίων στις ελβετικές τράπεζες.

Να συνεχίσουμε με ακόμη μεγαλύτερη ένταση τον αγώνα μέχρι να ρίξουμε αυτή την άθλια και ετοιμόρροπη κυβέρνηση των δωσίλογων, μέχρι να διώξουμε την Τρόικα και να καταργήσουμε όλα τα Μνημόνια.

- Να ενισχύσουμε το κίνημα των Πλατειών, τόσο κεντρικά στο Σύνταγμα και τον Λευκό Πύργο, όσο και με λαϊκές συνελεύσεις στις πλατείες όλων των συνοικιών για να αποτρέψουμε την εφαρμογή των Μνημονίων και του Μεσοπρόθεσμου στην πράξη, αλλά και για να αντιμετωπίσουμε τις επιπτώσεις της κρίσης.

- Να εξαπλώσουμε τις καταλήψεις στα πανεπιστήμια, ενάντια στο νόμο Διαμαντοπούλου και στη συνολική διάλυση της δημόσιας παιδείας, οικοδομώντας ένα κοινό μέτωπο με τους εργαζόμενους στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, με τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς, τους γονείς, τους «αγανακτισμένους» των πλατειών, και όλους τους εργαζόμενους.

- Να χρησιμοποιήσουμε κάθε μορφή πάλης: αποκλεισμούς δρόμων, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων κ.α. Να προετοιμάσουμε μια πολιτική Γενική Απεργία Διαρκείας.

Ανεργία
Το σύγχρονο σκλαβοπάζαρο των Μ.Κ.Ο.

σελ. 6

Φοιτητές
Καταλήψεις μέχρι την νίκη

σελ. 10

Οικονομία
Αυγουστιάτικο κραχ του παγκόσμιου καπιταλισμού

σελ. 14

Ιστορία
50 χρόνια απο την ανέγερση του τείχους του Βερολίνου

σελ. 15

Για την επιχείρηση εκκαθάρισης της πλατείας Συντάγματος

Η συνέχεια του οργανωμένου σχεδίου της κυβέρνησης για εκτεταμένη καταστολή στη 48ωρη απεργία 28-29 Ιουνίου ήρθε ένα μήνα μετά με την επιχείρηση εκκαθάρισης της Πλατείας Συντάγματος. Τα ξημερώματα της 30/7 γύρω στις 4πμ δυνάμεις της αστυνομίας, με τη συνδρομή της δημοτικής αστυνομίας, υπαλλήλων του δήμου και παρουσία εισαγγελέα προχώρησαν στο ξήλωμα, την καταστροφή και την απομάκρυνση σκηνών, πανό και άλλου υλικού (ηλεκτρονικός, ηχητικός εξοπλισμός κλπ). Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης έγιναν 4 προσαγωγές. Τις επόμενες ημέρες παρόμοια επιχείρηση έγινε στο Λευκό Πύργο στη Θεσσαλονίκη. Είχε προηγηθεί μια συστηματική εκστρατεία συκοφάντησης του κινήματος της Πλατείας και προετοιμασίας της επέμβασης, στο όνομα «του νόμου και της τάξης» και της «ευπρέπειας» του κέντρου της Αθήνας, από τους πληρωμένους παπαγάλους των ΜΜΕ, με επικεφαλής το Δήμαρχο Αθηναίων Καμίνη.

Αλλά και στη μαζική συγκέντρωση στις 3 Σεπτέμβρη στο πρώτο ραντεβού των αγανακτισμένων μετά το καλοκαίρι, αργά το βράδυ οι δυνάμεις καταστολής επενέβησαν για να διαλύσουν τους συγκεντρωμένους.

Χτυπούν στην Πλατεία Συντάγματος, γιατί έγινε κέντρο του αγώνα εκατοντάδων χιλιάδων εργαζόμενων και νέων, ενάντια στο σάπιο πολιτικό σύστημα και τη φαρσοκωμωδία της «δημοκρατίας» τους. Γιατί έδειξε την αποφασιστικότητα να αντισταθούμε έμπρακτα στο Μεσοπρόθεσμο και τα βάρβαρα μέτρα, να αντιμετωπίσουμε στο δρόμο την κτηνώδη βία και καταστολή, όπως στην 48ωρη Γενική Απεργία στις 28-29 Ιουνίου. Αυτή την Πλατεία του Αγώνα, που κατοχυρώθηκε για πάντα στη συνείδηση ως κέντρο αγώνα και ελπίδας, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗ ΣΒΗΣΟΥΝ.

Με συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και συνελεύσεις, θα ξαναζωντανέψουμε την Πλατεία Συντάγματος και όλες τις γειτονιές, με πρώτο ραντεβού μια αποφα-

σιστική διαδήλωση στη ΔΕΘ στις 10 Σεπτέμβρη, στη Θεσσαλονίκη. Να ετοιμάσουμε ένα νέο κύμα αγώνων, με απεργίες, καταλήψεις και ανυπακοή παντού. Ενάντια στο νόμο-έκτρωμα στην εκπαίδευση, στο κλείσιμο σχολείων και νοσοκομείων, στα ατέλειωτα χαράτσια (φόροι, εισφορές, διόδια κλπ.), στο νέο πετσόκομμα μισθών και συντάξεων, στον καρκίνο των απολύσεων, στην όλο και πιο δικτατορική διακυβέρνηση που διαμορφώνεται.

Η χούντα της ΕΕ, της τρόικας και της κυβέρνησης, οι φίλοι τους τραπέζιτες, τοκογλύφοι και μεγαλοεπιχειρηματίες στην Ελλάδα και την Ευρώπη, να νιώσουν παντού την οργή μας. **Δεν πρόκειται να φύγουμε απ' τις πλατείες και τους δρόμους, να δουλέψει τίποτα σ' αυτή τη χώρα, αν αυτή η δοσίλογη κυβέρνηση δεν φύγει!**

- ΚΑΤΩ Η ΔΟΣΙΛΟΓΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

- ΔΕΝ ΦΕΥΓΟΥΜΕ ΑΝ ΔΕΝ ΦΥΓΟΥΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΜΝΗΜΟΝΙΑ- ΤΡΟΪΚΑ

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

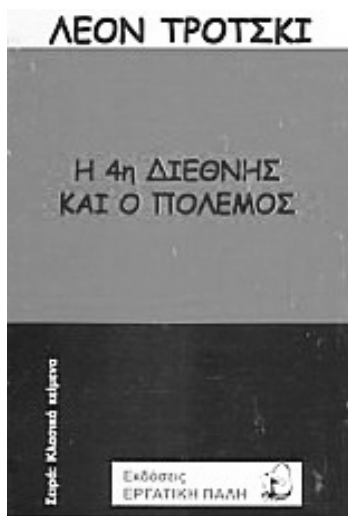
Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η 4η Διεθνής και ο Πόλεμος

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2004

Σελίδες: 94

Τιμή: 5 ευρώ

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη έχουν κυκλοφορήσει στο παρελθόν σε έναν τόμο τα κείμενα της αριστεράς της 2ης Διεθνούς, Λένιν, Λούξεμπουργκ, Λήμπκνεχτ, Τρότσκι κα, για την προδοτική στάση των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων απέναντι στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σε αυτό το βιβλίο έχουν συγκεντρωθεί τα βασικά ντοκουμέντα της 4ης Διεθνούς για τον Πόλεμο κάτω από τον γενικό τίλο «**Ο Πόλεμος και η 4η Διεθνής**». Τα τρία κείμενα: α) Ο Πόλεμος και η 4η Διεθνής (10 Ιουνίου 1934), β) Μανιφέστο ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο (15 Σεπτέμβρη 1938), γ) Ο ιμπεριαλιστικός Πόλεμος και η Παγκόσμια Επανάσταση (Μάης 1940), που περιλαμβάνονται σε αυτό τον τόμο

έγραψε ο ίδιος ο ιδρυτής της 4ης Διεθνούς, Λ. Τρότσκι.

Με αυτές τις δύο εκδόσεις ο αναγνώστης έχει πλήρη εικόνα του πως οι κλασικοί του μαρξισμού αντιμετώπισαν τον πόλεμο και ποια πρέπει να είναι η στάση των επαναστατών μαρξιστών.

«Εμείς οι μαρξιστές διαφέρουμε και από τους πατσιφιστές και από τους αναρχικούς στο ότι θεωρούμε αναγκαίο να μελετάμε κάθε πόλεμο ιστορικά (από την σκοπιά του διαλεκτικού υλισμού του Μαρξ) και ξεχωριστά.» (Λένιν, Σοσιαλιστές και Πόλεμος, εκδ. Εργατική Πάλη).

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καϊνά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στις 16 Αυγούστου συναντήθηκαν στο Παρίσι οι ηγέτες της Γαλλίας και της Γερμανίας, ο Σαρκοζί και η Μέρκελ. Το πρώτο που χτυπάει στο μάτι είναι ότι απροκάλυπτα και χωρίς δημοκρατικά προσχήματα ξεκαθάρισαν ότι οι αποφάσεις αυτής της συνάντησης θα είναι και ... αποφάσεις της Συνόδου Κορυφής της Ευρωζώνης, όποτε κι αν γίνει. Ο πολιτικός βοναπαρτισμός που επιβάλλουν στους λαούς της Ευρώπης συμπληρώνεται φυσιολογικά και από τον πολιτικό βοναπαρτισμό του γαλλο-γερμανικού άξονα απέναντι στις υπόλοιπες χώρες.

Παρά την προσδοκία πολλών, στη συνάντηση δεν συζητήθηκε το ευρωομόλογο. Για την ακρίβεια και οι δύο ηγέτες το παρέπεμψαν στις ελληνικές καλένδες, δηλαδή μετά την πλήρη πραγματοποίηση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Η τελευταία αποτελεί και την πεμπτουςία όλων των αποφάσεων της συνάντησης:

1) Υποχρεωτική εφαρμογή του «χρυσού κανόνα», δηλαδή ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί. Ο κανόνας αυτός θα ενταχθεί στα συντάγματα όλων των χωρών της Ευρωζώνης. Με άλλα λόγια, ανεξαρτήτως εθνικών εκλογών, κυβέρνησης και οικονομικής συγκυρίας, και οι 17 χώρες της Ευρωζώνης θα πρέπει να έχουν ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, δηλαδή όσα είναι τα κρατικά έσοδα τόσα ακριβώς να είναι και τα κρατικά έξοδα, είτε βρισκόμαστε σε μια περίοδο κρίσης είτε σε μια περίοδο ανάκαμψης.

2) Δεν θα αυξηθούν ούτε κατά ένα ευρώ τα κεφάλαια που διαθέτει ο προσωρινός ή ο μόνιμος (από το 2013 και μετά) Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Στήριξης (η λειτουργία του οποίου είναι η διάσωση των υπερχρεωμένων χωρών της Ευρωζώνης).

3) Η κοινή διακυβέρνηση της ευρωζώνης θα πραγματοποιηθεί με τη διενέργεια και επίσημα δύο συνόδων κορυφής των χωρών της ευρωζώνης κάθε χρόνο και με την εκλογή ενός προέδρου της ευρωζώνης με θητεία 2,5 χρόνια. Για τη

θέση αυτή προτάθηκε ο Ρόμπαϊ. Αυτό, σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα μέτρα, σημαίνει την κατάργηση της εθνικής κυριαρχίας κάθε χώρας και την παραχώρησή της στον... Ρόμπαϊ.

4) Εναρμόνιση της φορολόγησης των επιχειρήσεων στην ευρωζώνη και το παράδειγμα θα δοθεί από Γαλλία και Γερμανία, που ανακοίνωσαν ότι θα εξισώσουν τους φορολογικούς συντελεστές τους.

5) Τιμωρία όλων των κρατών που δεν θα συμμορφώνονται με το «χρυσό κανόνα», με μείωση αρχικά και εν συνεχεία πλήρη κατάργηση των πληρωμών που δικαιούνταν από τα ευρωπαϊκά Ταμεία Συνοχής και τα Διαρθρωτικά Ταμεία (δηλαδή την κατάργηση των όποιων ενισχύσεων και επιδοτήσεων της Ε.Ε.).

6) Και τέλος, σαν το κερασάκι στην τούρτα, επιβολή φόρου στις χρηματοοικονομικές συναλλαγές σε επίπεδο Ευρωζώνης. Αυτό το μέτρο βέβαια θα εφαρμοστεί αργότερα, σε βάθος χρόνου, δηλαδή... ποτέ, αφού οι Μέρκελ και Σαρκοζί έχουν στηρίξει τα μέγιστα ή είναι υποχείρια αυτού του χρηματοπιστωτικού συστήματος που θέλουν να φορολογήσουν.

Όλοι μαζί εναντίον των εργαζομένων και ο καθένας μόνος του

Αυτό ακριβώς σημαίνουν οι αποφάσεις της Μέρκελ και του Σαρκοζί.

Καταρχάς, ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί σημαίνει εξαφάνιση των ελλειμμάτων των προϋπολογισμών των χωρών της Ευρωζώνης, που σήμερα κυμαίνονται

από 3-4% έως 11-13% του ΑΕΠ, δηλαδή την εφαρμογή ενός, δύο ή τριών μνημονίων σε όλες τις χώρες της ευρωζώνης. Προφανώς, αυτό θα σημαίνει και τη γιγάντωση της κρίσης σε ολόκληρη την Ε.Ε. Πρόκειται λοιπόν για την ανοιχτή κήρυξη ενός μακροχρόνιου και άγριου πολέμου εναντίον των ευρωπαίων εργαζομένων, ώστε να ξεπέσει το βιοτικό τους επίπεδο κάτω και από αυτό των Κινέζων, ώστε να καταστούν ανταγωνιστικές οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις.

Δεύτερον, οι χώρες (από Ελλάδα, Ιρλανδία μέχρι Ιταλία, Ισπανία, κ.α.) που πλήττονται περισσότερο από την κρίση, είναι οι πιο υπερχρεωμένες και οι λιγότερο ανταγωνιστικές μέσα στην ευρωζώνη, θα πρέπει να τα βγάλουν πέρα μόνες τους, ακόμη κι αν αυτό σημαίνει την έξοδό τους από το ευρώ. Αυτό ακριβώς σημαίνει αφενός η άρνηση να τις βοηθήσεις (η άρνηση να αυξηθούν τα διαθέσιμα κεφάλαια του μηχανισμού στήριξης και η απόρριψη του ευρωομολόγου) και αφετέρου να τους επιβάλεις - και μάλιστα σ' αυτή την κατάσταση που βρίσκονται - τη συνταγματικά κατοχυρωμένη ισοσκέλιση του προϋπολογισμού τους, τις διάφορες τιμωρίες (κόψιμο ευρωπαϊκών επιδοτήσεων κ.α.) και ακόμη και την αφαίρεση της δυνατότητας να προσελκύουν κεφάλαια, έστω και διαμέσου της μειωμένης φορολογίας των επιχειρήσεων.

Πολλοί, από τον Ντελόρ, τον Κολ και τους γερμανούς εξαγωγείς μέχρι αριστερούς πολιτικούς και οικονομολόγους, θε-

ωρούν πως οι αποφάσεις της συνάντησης αυτής θα οδηγήσουν στη διάλυση της ευρωζώνης, του ευρώ και στην υπονόμευση ακόμη και της ίδιας της Ε.Ε. Έχουν δίκιο. Και όλοι προτείνουν ως αντίδοτο το ευρωομόλογο, δηλαδή την ανάληψη από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα του συνόλου ή μέρους των χρεών όλων των χωρών, ώστε αυτή να δανείζεται εξ ονόματος όλων των χωρών και με την εγγύηση όλων των χωρών της ευρωζώνης, προφανώς με χαμηλότερα επιτόκια απ' ότι δανείζονται σήμερα οι υπερχρεωμένες χώρες. Αυτό θα συνοδευτεί από μια προσφυγή στο τυπογραφείο για πληθωριστικά ευρώ και μια συνακόλουθη υποτίμηση του ευρώ απέναντι στα άλλα νομίσματα (δολάριο, γιεν, γουάν, κ.α.).

Αυτή πράγματι είναι μια εναλλακτική λύση, που αργά ή γρήγορα θα εφαρμοστεί, αν θελήσουν να διατηρήσουν την ευρωζώνη (έστω και με κάποιες απώλειες χωρών). Ωστόσο, οι υποστηρικτές αυτής της άποψης ξεχνούν ορισμένα σημαντικά προβλήματα: α) το πρόβλημα της ευρωζώνης δεν είναι μόνο η λειψή αρχιτεκτονική του ευρώ, αλλά η υποβάθμιση της ανταγωνιστικότητάς της απέναντι στις αναδυόμενες οικονομίες και η συρρίκνωση της παραγωγικής της βάσης. β) Μπορεί η Γερμανία να αντέξει το μέγεθος των ευρωπαϊκών χρεών; γ) Και τέλος, όταν τα ευρωπαϊκά πολιτικά επιτελεία είναι πλήρως υποταγμένα στο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, μπορούν να πάρουν αποφάσεις σε βάρος του, δηλαδή έκδοση πληθωριστικού χρήματος; Για να μην αναφέρουμε ότι το τελευταίο θα παροξύνει το διεθνή νομισματικό πόλεμο.

Όμως μέχρι στιγμής οι αποφάσεις του δίδυμου Μέρκελ-Σαρκοζί είναι αυτές, ακόμη κι αν αυτό σημαίνει τη διάλυση ή τη δραστική συρρίκνωση της Ευρωζώνης. Αυτό λοιπόν είναι το αδιέξοδο της ευρωζώνης που ή θα λυθεί σε βάρος των εργαζομένων ή θα λυθεί με την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε νέα αυστηρά μέτρα προχωρά η κυβέρνηση της **Πορτογαλίας**. Σε συνέντευξή του ο υπουργός Οικονομικών Β. Γκασπάρ αποκάλυψε ότι θα επιβληθεί έκτακτη φορολόγηση 2,5% για την υψηλότερη κλίμακα φορολόγησης και 3% για τις επιχειρήσεις που εμφανίζουν καθαρά κέρδη πάνω από 1,5 εκατ. ευρώ ετησίως. Παρουσιάζοντας τη μεσοπρόθεσμη στρατηγική της κυβέρνησης ανακοίνωσε ότι οι δημόσιες δαπάνες θα μειωθούν έως 7% του ΑΕΠ με στόχο να διαμορφωθούν στο 43,5% του ΑΕΠ έως το 2015. Τη διετία 2012-13 θα παγώσουν οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων και θα μειωθεί ο αριθμός των δημοσίων οργανισμών και επιχειρήσεων. Για το 2011 οι δημόσιες δαπάνες θα περιοριστούν στο 48,5% του ΑΕΠ. Στο πλαίσιο του πακέτου διάσωσης, η Πορτογαλία πρέπει να μειώσει το έλλειμμα της, από 9,1% πέρσι, σε 5,9% φέτος, 4,5% το 2012 και 5% το 2013.

Ολλανδικός τραπεζικός όμιλος **ABN Amro**, με ακαθάριστα κέρδη 864 εκ. ευρώ το α' εξάμηνο του 2011, ανακοίνωσε ότι θα μειώσει τις θέσεις εργασίας κατά 2.350 τα επόμενα 3-4 χρόνια, μιμούμενος άλλους μεγάλους χρηματοοικονομικούς οργανισμούς. Η πρόσφατη απόφαση της UBS να απολύσει το 5% των εργαζομένων ανεβάζει στις 40.000 τον αριθμό των χαμένων θέσεων εργασίας στον ευρωπαϊκό τραπεζικό κλάδο μέσα σε ένα μήνα. Η UBS ανακοίνωσε ότι θα περικόψει 3.500 θέσεις εργασίας, κυρίως από τον κλάδο της επενδυτικής τραπεζικής. Την 1η Αυγούστου η HSBC Holdings ανακοίνωσε 30.000 απολύσεις, ενώ ακολούθησαν λίγο αργότερα η Barclays και η Royal Bank of Scotland, που ανακοίνωσαν 3.000 και 2.000 απολύσεις αντιστοίχως. Από την αρχή του έτους οι απολύσεις έχουν φθάσει τις 67.000. Εξ αυτών οι 50.000 αφορούν βρετανικές τράπεζες. Το ίδιο χρονικό διάστημα, οι αμερικανικές τράπεζες έχουν κάνει συνολικά 10.500 απολύσεις.

Η αναλογία των ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, δηλαδή με λιγότερα από 954 ευρώ το μήνα, έφτασε το 2009 το 13,5% του πληθυσμού της **Γαλλίας**, σύμφωνα με μελέτη του Γαλλικού Ινστιτούτου Στατιστικής (Insee). Το 2009 8,2 εκατομμύρια άνθρωποι θεωρούνταν φτωχοί έναντι 7,84 εκατομμυρίων το 2008. Για την αύξηση του αριθμού των φτωχών ευθύνεται κυρίως η ανεργία, που προκλήθηκε φυσικά από την βαρβαρότητα της οικονομικής κρίσης. Η μελέτη αυτή επιβεβαιώνει τις ανισότητες ανάμεσα στους Γάλλους που έχουν μέτρια εισοδήματα και τους πιο ευκατάστατους. Το ετήσιο εισόδημα του 10% αυτών που έχουν μέτρια εισοδήματα είναι χαμηλότερο των 10.410 ευρώ το χρόνο και έχει μειωθεί κατά 1,1% από το 2008. Στο άλλο άκρο, το ετήσιο εισόδημα του 10% των πιο ευκατάστατων έχει αυξηθεί κατά 0,7% και είναι τουλάχιστον 35.840 ευρώ το χρόνο.

Νέο νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά

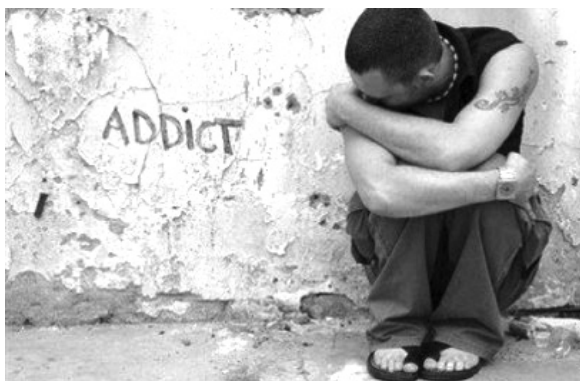
Στις αρχές Αυγούστου ο υπουργός Δικαιοσύνης Μιλτιάδης Παπαϊωάννου παρουσίασε στη Βουλή τα βασικά σημεία του νέου νομοσχεδίου που πρόκειται να κατατεθεί για το θέμα των ναρκωτικών. Ο υπουργός ξεκίνησε την παρουσίασή του με δύο ενδεικτικά αριθμητικά στοιχεία. Ο αριθμός των θανάτων που επισήμως συνδέονται με υπερβολική χρήση ναρκωτικών ανέρχεται στους 300 περίπου κάθε χρόνο, καταδεικνύοντας τις εφιαλτικές διαστάσεις που έχει πάρει πλέον το πρόβλημα για όλη την ελληνική κοινωνία. Το δεύτερο στοιχείο αποκαλύπτει στην ουσία και έναν βασικό λόγο κατάρτισης του νομοσχεδίου: το 40% περίπου των κρατουμένων στις φυλακές κρατείται για υποθέσεις που αφορούν άμεσα τα ναρκωτικά, ενώ πολλοί άλλοι κρατούνται για εγκλήματα που συνδέονται με αυτά (κλοπές για εξασφάλιση της δόσης κλπ.). Έτσι, η αποσυμφόρηση των φυλακών και η εξοικονόμηση χρημάτων που συνεπάγεται γίνεται επιτακτική για την κυβέρνηση, η οποία βέβαια σπεύδει να εκφράσει την «ευαισθησία» της για το πρόβλημα.

Η βασική πρόβλεψη του νομοσχεδίου είναι η πλήρης αποποινικοποίηση της χρήσης ναρκωτικών, με το επιχείρημα ότι αποτελεί «συμπεριφορά ενέχουσα αποκλειστικά και μόνο αυτοπροσβολή του ίδιου του χρήστη». **Η λογική αυτή είναι λανθασμένη, επικίνδυνη αλλά και εξόχως υποκριτική.** Ο χρήστης ναρκωτικών, όσο κι αν είναι άνθρωπος που χρειάζεται άμεση και αποτελεσματική βοήθεια, δεν απαλλάσσεται από τις δικές του ευθύνες. Είναι άλλωστε διαπιστωμένο ότι οι χρήστες, λόγω της φύσης της εξάρτησής τους και του τρόπου ζωής τους, έχουν ανάγκη να «μυήσουν» και άλλους στην κόλαση των ναρκωτικών. Η επίκληση της «ελευθερίας» και της «αυτοδιάθεσης» του ατόμου είναι αδιανόητη από τη στιγμή που η εξάρτηση από τα ναρκωτικά ισοδυναμεί με την απώλεια κάθε ελευθερίας. Κανένας δεν έχει το «ατομικό» δικαίωμα να υποβάλλει την οικογένειά του σε μια τέτοια δοκιμασία, αλλά και να στερεί τις ικανότητές του και την προσφορά του από το κοινωνικό σύνολο στην καλύτερη και πιο παραγωγική ηλικία του.

Ο πραγματικός στόχος της κυβέρνησης με την πλήρη αποποινικοποίηση είναι η περαιτέρω εξάπλωση των ναρκωτικών, ιδίως των λεγόμενων «μαλακών» και των κάθε είδους χαπιών, που είναι βέβαιο ότι θα προκληθεί από το κλίμα «ελευθερίας» σχετικά με τη χρήση τους. Στην εποχή της βαρβαρότητας της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονίων, όπου η σαπισμένη καπιταλιστική κοινωνία αδυνατεί να ενσωματώσει έστω και με τυπικό και στοιχειώδη τρόπο όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της νεολαίας και όχι μόνο, άμεσο συμφέρον των καπιταλιστών στην Ελλάδα και όλο τον κόσμο είναι να σπρώξουν όλους όσους «περισσεύουν» στο περιθώριο. Έτσι, **θα απαλλαγούν μια και καλή από την ικανοποίηση των αναγκών τους, και πολύ περισσότερο από τις διεκδικήσεις και τους αγώνες τους.** Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι και στην Αργεντινή την περίοδο της χρεοκοπίας της εφαρμόστηκαν ανάλογες «πολιτικές», που οδήγησαν σε εξάπλωση της χρήσης ναρκωτικών.

Το νομοσχέδιο προβλέπει επίσης ότι υποβιβάζονται σε βαθμό πταισματος τα αδικήματα της προμήθειας και κατοχής ναρκωτικών, όπως και της καλλιέργειας φυτών κάνναβης (!), «σε αριθμό ή έκταση που δικαιολογούνται για την αποκλειστική χρήση του δράστη, λόγω της έστω και μικρής επικινδυνότητας που ενέχουν για τρίτους, αλλά και προκειμένου να διευκολυνθεί η ελεγκτική δραστηριότητα των αρχών για τη διερεύνηση σοβαρότερων εγκλημάτων». Έτσι, γίνεται πράξη η παλιά πρόταση του Γιωργάκη για καλλιέργεια χασίς στα μπαλκόνια, στα πλαίσια προφανώς της «πράσινης ανάπτυξης».

Αξίζει ωστόσο να σημειωθεί ότι το νομοσχέδιο πε-

ρίχει και αρκετές θετικές διατάξεις, αρκεί να εφαρμοστούν στο σύνολό τους από το κράτος και τα δικαστήρια, που πολλές φορές επιβάλλουν εξοντωτικές ποινές ακόμα και σε άτομα που έχουν αποδεδειγμένα απεξαρτηθεί από τα ναρκωτικά. Έτσι, για τους κατηγορούμενους τοξικομανείς προβλέπονται: εισαγωγή σε εγκεκριμένο θεραπευτικό πρόγραμμα απεξάρτησης ως περιοριστικός όρος, υποβολή σε πρόγραμμα αποτοξίνωσης και ψυχολογικής απεξάρτησης εντός των φυλακών, αποφυλάκιση υπό όρους για την εισαγωγή σε πρόγραμμα απεξάρτησης, αναστολή εντάλματος σύλληψης και ποινικής δίωξης, αναστολή εκτέλεσης της ποινής, υποχρεωτική αναβολή στράτευσης και δίκης. Επίσης, αν ο τοξικομανής ολοκληρώσει το θεραπευτικό πρόγραμμα, προβλέπεται οριστική αποχή από την ποινική δίωξη, υποχρεωτική αναστολή της οποιας ποινής επιβάλλεται και «υποχρεωτική αναγνώριση ελαφρυντικής περίπτωσης».

Παράλληλα με την κατάθεση του νομοσχεδίου, βασική κατεύθυνση της κυβερνητικής πολιτικής για τα ναρκωτικά είναι η συστηματική και «ελεύθερη» χορήγηση από τα νοσοκομεία υποκατάστατων των ναρκωτικών, όπως η μεθαδόνη. Άλλωστε, η «επίσημη» πολιτική «θεραπείας» των τοξικομανών, όπως εκφράζεται εδώ και χρόνια μέσω των προγραμμάτων του OKANA, δεν στοχεύει στην απεξάρτησή τους, αλλά στην άμβλυνση του προβλήματος μέσω των υποκατάστατων. Έτσι, το κράτος αδιαφορεί και υποβαθμίζει τα «στεγνά» προγράμματα, δηλαδή αυτά που δεν βασίζονται στα υποκατάστατα και αποβλέπουν στην πραγματική απεξάρτηση του τοξικομανούς, το «18 ΑΝΩ» και τα προγράμματα του ΚΕ.Θ.Ε.Α. (Κέντρο Θεραπείας Εξαρτημένων Ατόμων). **Η πολιτική της μεθαδόνης εξυπηρετεί απόλυτα το στόχο της περιθωριοποίησης της νεολαίας** που περιγράψαμε παραπάνω. Η σάπια καπιταλιστική κοινωνία δεν ενδιαφέρεται να επανεντάξει τα εξαρτημένα άτομα στο κοινωνικό σύνολο, αλλά απλά να τα κρατά στη «ζωή» του περιθωρίου και να περιορίζει την εγκληματικότητα για εξασφάλιση της δόσης.

Το εργατικό και λαϊκό κίνημα πρέπει να παλέψει για τη δημιουργία, ενίσχυση και πλήρη στελέχωση από το κράτος «στεγνών» προγραμμάτων απεξάρτησης σε όλη την Ελλάδα, που θα καλύπτουν πλήρως τις ανάγκες των τοξικομανών. Σε αυτά, η απεξάρτησή δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως απλή «ιατρική» διαδικασία, αλλά ως πραγματική κοινωνική διαδικασία που θα αποβλέπει στην πλήρη ανασυγκρότηση της προσωπικότητας του εξαρτημένου ατόμου, ώστε να μπορεί να διεκδικεί με τις δικές του δυνάμεις το ρόλο του μέσα στην κοινωνία. Σε αυτές ακριβώς τις αρχές, που βέβαια είναι εντελώς αντίθετες με τα συμφέροντα των καπιταλιστών, βασίζεται το υποδειγματικό και εξαιρετικά επιτυχημένο πρόγραμμα του «18 ΑΝΩ». Είναι ωστόσο προφανές ότι τα παραπάνω δεν αρκούν. Η αντιμετώπιση της μάστιγας της τοξικομανίας περνά από την καταπολέμηση αυτού που δημιουργεί τα αδιέξοδα που βιώνουν οι νέοι άνθρωποι και τους οδηγούν στα ναρκωτικά: της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

επίκαιρα...

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΣΤΑ APPLEBEE'S

Στις 15/7 η αλυσίδα εστιατορίων APPLEBEE'S έκλεισε αφήνοντας 150 εργαζόμενους απλήρωτους κι άνεργους. Η εταιρεία ΜΙΛΛΟΜΕΛ Α.Ε. είχε 8 καταστήματα με 350 εργαζόμενους το 2008, από τα οποία είχαν απομείνει 5 με 150 εργαζόμενους.

Οι εργαζόμενοι του καταστήματος της Λ.Νίκης στην Θεσσαλονίκη είχαν προχωρήσει σε 2 καταγγελίες στην επιθεώρηση εργασίας τον Δεκέμβριο του 2010 και τον Απρίλιο του 2011 και σε παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα, διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους. Στις 15 Ιουλίου η επιχείρηση τους ενημέρωσε τηλεφωνικά πως η εταιρεία έκλεισε. Την ίδια μέρα έκαναν αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα για την διασφάλιση της νομικής και πραγματικής κατάστασης του καταστήματος και ξεκίνησαν περιφρούρηση έξω από το κατάστημα. Ταυτόχρονα συζητιούνταν η κατάληψη και αυτοδιαχείριση του καταστήματος, με δεδομένο ότι για την συνέχιση του αγώνα χρειάζονταν οικονομική στήριξη, δημοσιοποίηση του αγώνα και πίεση προς τον εργοδότη. Έτσι στις 16/7 κατέλαβαν το μαγαζί και ξεκίνησαν να το λειτουργούν μόνοι τους με αυτοδιαχείριση, με μεγάλη συμπαράσταση από τον λαό της Θεσσαλονίκης αλλά και από συναδέλφους του επισιτισμού που συμμετείχαν για να βοηθήσουν.

Ο ιδιοκτήτης του οικήματος, Ορ. Σιμώνης, κινήθηκε εναντίον των εργαζομένων, με μηνύσεις για αυτοδικία, συκοφαντική δυσφήμιση και διατάραξη οικιακής ειρήνης, προσφεύγοντας στο αστυνομικό τμήμα και στους εισαγγελείς ποινικών διώξεων σχεδόν καθημερινά και ζητώντας να ενεργοποιηθεί η διαδικασία του αυτόφωρου. Φυσικά και η εισαγγελέας κινήθηκε με την ίδια λογική, ανακοινώνοντας στους εργαζόμενους ότι δεν θα δείξει καμιά ανοχή και ότι θα κάνει αυτεπάγγελτα μηνύσεις. Ακόμη μια φορά αποδεικνύεται ότι εργοδότες και μεγαλοϊδιοκτήτες απολαμβάνουν την ασυλία που τους προσφέρει η χούντα ΠΑΣΟΚ- ΔΝΤ- Ε.Ε.

Ήταν επόμενο να προσπαθήσουν να καταστείλουν κι αυτόν τον αγώνα γιατί είναι «κακό» παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους, αφού δείχνει στην πράξη ότι ο μόνος τρόπος για να επιβιώσουν είναι μέσα από τους αγώνες και την διαχείριση της παραγωγής από τους ίδιους. Οι εργαζόμενοι στα APPLEBEE'S συνεχίζουν τον αγώνα τους με καθημερινές παραστάσεις διαμαρτυρίας στις 19.00 έξω από το κατάστημα της Λ. Νίκης στην Θεσσαλονίκη.

Ψυχική Υγεία Τέλος

Με απόφαση του υπ. Οικονομικών μειώθηκε ο προϋπολογισμός του 2011 για τις μονάδες ψυχικής υγείας κατά 36,8 εκατ.ευρώ, κάτι που οδηγεί σε άμεσο κλείσιμο των μονάδων που λειτουργούν με την ευθύνη των Νομικών Προσώπων Ιδιωτικού Δικαίου (ΝΠΙΔ). Τα ΝΠΙΔ εδώ και 30 χρόνια έχουν την ευθύνη λειτουργίας 210 Μονάδων Ψυχικής Υγείας (83 οικοτροφεία, 16 ξενώνες, 32 προστατευμένα διαμερίσματα, 42 κέντρα ημέρας, 13 κινητές μονάδες, 2 κέντρα Αλτσχάιμερ, 6 κέντρα ημέρας αυτισμού, 16 άλλες εξειδικευμένες μονάδες και προγράμματα), οι οποίες στην πλειοψηφία τους ιδρύθηκαν στα πλαίσια των προγραμμάτων αποασυλοποίησης (Λέρος Ι και ΙΙ) και παρέχουν ένα σημαντικό μέρος των δωρεάν παρεχόμενων υπηρεσιών ψυχικής υγείας του Δημόσιου Εθνικού Συστήματος Υγείας. Πρόκειται για Μονάδες με πανελλαδική διασπορά και σε πολλές περιπτώσεις καλύπτουν αυτόνομα ολόκληρες γεωγραφικές περιοχές (π.χ. οι κινητές μονάδες σε Φωκίδα, Κυκλάδες, Έβρο, Κεφαλλονιά και Κοζάνη).

Η ήδη υποβαθμισμένη ψυχική υγεία που την πενταετία 2004-2009 συρρικνώθηκε βίαια, με περικοπές στις υπηρεσίες και το προσωπικό κατά 30%, θα δεχτεί με αυτή την απόφαση θανάσιμο πλήγμα αφού θα απολυθούν 3.050 επαγγελματίες ψυχικής υγείας και θα κλείσουν 210 μονάδες ψυχικής υγείας και αποασυλοποίησης.

Η εφαρμογή αυτής της απόφασης θα είναι η απόλυτη καταστροφή για χιλιάδες οικογένειες και ψυχικά ασθενείς, που θα βρεθούν στο δρόμο χωρίς καμιά βοήθεια. Θα σημάνει την ένταση της εξαθλίωσης για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, που είναι τα πρώτα θύματα της αλματώδους αύξησης των αυτοκτονιών, της κατάθλιψης και των ψυχοσωματικών εκδηλώσεων που έρχονται ως συνέπεια της οικονομικής κρίσης, της ανεργίας και της κοινωνικής αποσάθρωσης.

Η Συμφωνία της 21ης Ιουλίου ή Η ελεγχόμενη χρεοκοπία της Ελλάδας

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Δύο μέρες πριν την συμφωνία η ελληνική κυβέρνηση εκλιπαρούσε την Μέρκελ «να πάρει γρήγορα μία απόφαση, όποια κι αν είναι αυτή, γιατί δεν αντέχουμε άλλο». Την επόμενη μέρα της συμφωνίας οι κολαούζοι υπουργοί υποδέχονταν τον πρωθυπουργό στο υπουργικό συμβούλιο ως θριαμβευτή, ενώ ο ίδιος διαλάουσε ότι «επιτέλους γλιτώσαμε την χρεοκοπία». Λίγες μέρες μετά, το σκηνικό είχε αλλάξει εντελώς. Τι ακριβώς συνέβη;

Καταρχάς η ίδια η συμφωνία, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια **νέα δανειακή σύμβαση**, είναι μια ανοικτή ομολογία τόσο της αποτυχίας των Μνημονίων όσο και της χρεοκοπίας της Ελλάδας. Με βάση το Μνημόνιο, δηλαδή τις συνταγές της Τρόικας που υιοθέτησε και εφάρμοσε η κυβέρνηση, με τα διάφορα μέτρα θα έπρεπε από τον Μάρτιο του 2012 (οπότε και τελειώνουν τα 110 δις που μας δάνεισαν με το Μνημόνιο) να μπορεί η Ελλάδα να δανείζεται από τις αγορές. Τώρα, όπως εξάλλου ήταν αναμενόμενο, διαπιστώνουν ότι η χώρα μας δεν μπορεί να βγει στις αγορές άρα ή θα κηρύξει στάση πληρωμών ή θα πάρει νέο δάνειο. Για να αποφύγουν ένα ντόμινο χρεοκοπιών στην Ευρώπη (και τότε ποιος ξέρει τι θα συνέβαινε παγκόσμια) οι ευρωπαίοι αποφάσισαν να δώσουν ένα νέο δάνειο. Και επειδή είναι σίγουρο ότι ούτε και με αυτό θα αποφύγει η Ελλάδα την χρεοκοπία, αποφάσισαν να επιβάλλουν και ένα μικρό κούρεμα στην αξία των ελληνικών ομολόγων που κατέχουν οι τράπεζες. Με άλλα λόγια **επιβάλλουν μια «επιλεκτική χρεοκοπία»** που η κυβέρνηση την βάφτισε «αποφυγή χρεοκοπίας»!

Αλλά πέρα απ' όλα τα άλλα εδώ ακριβώς βρίσκεται και το δράμα: είναι οι τοκογλύφοι-δανειστές που έχουν επιβάλλει αυτήν την επιλεκτική χρεοκοπία και όχι η ελληνική κυβέρνηση. Οπότε ο καθένας μπορεί να καταλάβει πόσο συμφέρουσα μπορεί να είναι για την Ελλάδα αυτού του είδους η επιλεκτική χρεοκοπία.

Αλλά ας δούμε ποια ακριβώς είναι αυτή η συμφωνία. Μέχρι το 2020 θα λήγουν ομόλογα του ελληνικού δημοσίου ύψους 205 δις ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι από το 2012 μέχρι το 2020 το ελληνικό δημόσιο θα πρέπει να βρει 205 δις περίπου για να τα επιστρέψει στους δανειστές του. Από αυτά τα 205 δις, τα 135 δις τα κατέχουν οι τράπεζες. Το βασικό σκέλος της συμφωνίας προβλέπει ότι οι τράπεζες δεν θα ζητήσουν να πάρουν τα λεφτά τους πίσω αλλά θα κάνουν roll-over, δηλαδή θα ξαναπάρουν νέα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου που θα λήγουν σε 15 με 30 χρόνια. Έτσι το ελληνικό δημόσιο μέχρι το 2020 δεν θα χρειαστεί να ανησυχεί για τα 135 δις αλλά μόνο για τα υπόλοιπα 70 δις (205 - 135 = 70). Συνεπώς η συμφωνία προϋποθέτει σιωπηρά δύο πράγματα: α) το έλλειμμα μέχρι τουλάχιστον το 2015 θα έχει μηδενιστεί, και β) θα εφαρμοζοντάι συνεχή μνημόνια και ολοκληρωτικό ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας ώστε να βρεθούν τα υπόλοιπα 70 δις. Με άλλα λόγια **θα υπάρχει μια ατέλειωτη σειρά μνημονίων μέχρι και το 2020.**

Επιπλέον η συμφωνία προβλέπει:

α) Καταρχάς ότι οι τράπεζες θα δεχτούν να επαναγοράσουν ομόλογα μέχρι του ποσού των 135 δις, αλλά αυτό δεν είναι υποχρεωτικό. Μέχρι σήμερα η συμμετοχή των τραπεζών δεν φτάνει ούτε το μισό αυτού του ποσού.

β) Τα νέα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου που θα αγοράσουν οι τράπεζες, θα είναι διάρκειας από 15 έως 30 έτη και θα έχουν επιτόκιο, για τα μισά ομόλογα περίπου 3,5 με 4% και για τα άλλα μισά 6 με 6,8%. Σήμερα τα επιτόκια κυμαίνονται στο 6% περίπου.

γ) Κατά την επαναγορά θα υπάρξει και μια μείωση της αξίας των ομολόγων — όχι όμως για το σύνολο των 135 δις— της τάξης του 20-25% περίπου.

δ) Τα νέα ομόλογα που θα αγοράσουν οι τράπεζες θα έχουν την εγγύηση του Προσωρινού Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης (EFSF) μέσω μιας περίπλοκης διαδικασίας. Στην ουσία η Ευρωζώνη θα δώσει στον EFSF 35,5 δις ευρώ, που με την σειρά του θα τα δανείσει στο ελληνικό δημόσιο που εν συνέχεια θα τα βάλει σε ένα τοκίζόμενο λογαριασμό με επιτόκιο περίπου 3,5%, έτσι ώστε σε 30 χρόνια, όταν οι τράπεζες θα πρέπει να πάρουν πίσω τα λεφτά τους, αυτά τα 35,5 δις να έχουν γίνει 101 δις ευρώ, δηλαδή τα 135 δις των ομολόγων που θα αγοράζουν μέχρι το 2020 οι τράπεζες, με το αντίστοιχο «κούρεμα» κατά 20-25%.

ε) Άλλα 12,5 δις ευρώ ελληνικά ομόλογα θα αγοράσει ο EFSF από την δευτερογενή αγορά.

ζ) Η διάρκεια αποπληρωμής των 110 δις του πρώτου Μνημονίου που μας δάνεισαν θα επεκταθεί από 7 σε 15 χρόνια.

η) Για να μπορεί να εκταμειεύει η ελληνική κυβέρνηση τα κονδύλια από το ΕΣΠΑ, έπρεπε για κάθε 75 ευρώ που παίρνει να προσθέτει άλλα 25. Αλλά επειδή το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων πετσοκόπηκε για να μειωθεί το έλλειμμα του προϋπολογισμού, δίνεται τώρα η δυνατότητα στο ελληνικό δημόσιο να συμμετέχει με 5 ευρώ για κάθε 95 ευρώ που θα απορροφά από το ΕΣΠΑ. Αυτό το μέτρο μαζί με κάτι ψίχουλα από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων συν τα πολλά ευχολόγια για επενδύσεις ευρωπαϊκών επιχειρήσεων στην Ελλάδα είναι το περίφημο ευρωπαϊκό «σχέδιο Μάρσαλ» για την χώρα μας.

θ) Ο EFSF αν χρειαστεί θα μπορεί να προσφέρει μέχρι 20 δις για ενίσχυση των ελληνικών τραπεζών, μια που επειδή κατέχουν ομόλογα περίπου 48 δις θα χάσουν λόγω «κουρέματος» 6 με 8 δις και θα δεσμεύσουν ρευστό χρήμα για 30 χρόνια.

ι) Τα ελληνικά ασφαλιστικά ταμεία που κατέχουν περίπου 20 δις ομόλογα, θα συμμετάσχουν στην επαναγορά ομολόγων αλλά χωρίς μείωση της αξίας τους. Όμως είναι προφανές ότι θα δεσμεύσουν τα χρήματά τους για άλλα 30 χρόνια, και επειδή έχουν ελλείμματα συνεχώς διευρυνόμενα λόγω της κρίσης, θα αναγκάζονται να τα πουλάνε όσο στην δευτερογενή αγορά, δηλαδή να τα πουλούν στο 60% της αξίας τους (πάντα με την σημαντικές τιμές των ελληνικών ομολόγων).

κ) Η χώρα μπαίνει κάτω από την απόλυτη επιτήρηση της ΕΕ. Για τον σκοπό αυτό θα δημιουργηθούν τρία εργαλεία: μία επιτροπή που θα επιβλέπει το ευρωπαϊκό «σχέδιο Μάρσαλ» δηλαδή την διάθεση των ευρωπαϊκών κονδυλίων του ΕΣΠΑ, δύο επιτηρητές στο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων και τέλος μία επιτροπή που θα επιβλέπει («παροχή τεχνικής βοήθειας για την πραγματοποίηση των αναγκών μεταρρυθμίσεων» ονομάζουν κομπάζ την επίβλεψη) την εφαρμογή των μνημονίων. **λ)** Οι χώρες που θα μας δανείσουν θα μπορούν να πάρουν εγγυήσεις για τα δάνειά τους. Γι' αυτό και η Φιλανδία ζητά τώρα εμπράγματα εγγυήσεις για το 1 δις ευρώ που θα δώσει.

Τέλος αυτή η συμφωνία θα πρέπει να επικυρωθεί από όλα τα κοινοβούλια των χωρών που πρόκειται να δανείσουν το ελληνικό δημόσιο.

Συνολική αποτίμηση

Το ελληνικό δημόσιο θα κερδίσει από την μείωση των τόκων των δανείων που αναφέραμε 2ο μέτρο, περίπου 3 δις ετησίως. Όμως νεότερες εκτιμήσεις ειδικών κατεβάζουν αυτό το όφελος στο 1,5 δις περίπου. Επίσης η χώρα δεν θα έχει ανάγκη να βγει στις αγορές μέχρι το 2020. Και τέλος θα υπάρξει μία μείωση του χρέους κατά 34 δις όση θα είναι και η απομείωση των ομολόγων που θα επαναγοράσουν οι τράπεζες — κι αυτό στην καλύτερη περίπτωση που θα συμμετάσχουν με 135 δις.

Επιτυχημένο το 9ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ

Το 9ο αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ, που διοργανώθηκε από την Ο.Κ.Δ.Ε., τη Σ.Σ.Π., τη Μαθητική Αντεπίθεση και την Αντεπίθεση των Εργαζομένων, πραγματοποιήθηκε με επιτυχία μεταξύ 23 και 31 Ιούλη στην Καστροσυκιά Πρέβεζας.

Μέσα σε μια εποχή βαθιάς κρίσης και παρακμής της καπιταλιστικής κοινωνίας, που έχει στερήσει ή μετατρέψει τις καλοκαιρινές διακοπές σε διακοπές ναρκοκυλτούρας και έκπτωσης των ηθικών αξιών, στήθηκε μια μικρή όαση φτηνών συλλογικών διακοπών, διαποτισμένων από τις αξίες της συντροφικότητας, αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Παρά τη δικαιολογημένη κούραση συντρόφων και συναγωνιστών από την προηγούμενη περίοδο έντονων αγώνων και κινημάτων, ούτε στιγμή δεν έλειψε η πολιτική συζήτηση και η συνέχιση της προσπάθειάς μας για απαλλαγή από τη φτώχεια και τη σαπίλα της κοινωνίας των αστών.

Αντίθετα, αξιοποιώντας τις εμπειρίες των αγώνων του χειμώνα και πασχίζοντας να κατανοήσουμε την τόσο σημαντική για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα χρονιά, οργανώθηκαν 4 κεντρικές πολιτικές συζητήσεις με θέματα: «η αραβική επανάσταση», «το κίνημα των πλατειών και η εξέγερση των Ιουνιανών», «τα ναρκωτικά: αγώνας εναντίον στη διάλυση της κοινωνίας», «κρίση και αριστερά, επαναστατική διέξοδος ή γλιότρημα στο ρεφορμισμό: η μαρξιστική απάντηση», και ένα εργαστήριο με θέμα την πυρηνική ενέργεια. Ταυτόχρονα πραγματοποιήθηκαν τα εργαστήρια της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης και της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων, όπου έγινε ένας μικρός απολογισμός και συνοπτικός σχεδιασμός της δράσης τους το επόμενο διάστημα, ενώ συναγωνιστές από άλλες χώρες παρουσίασαν τις οργανώσεις τους και τη δράση τους.

Το πρόγραμμα του κάμπινγκ περιελάμβανε επίσης προβολές ταινιών για παιδιά και ενήλικες, μουσικές βραδιές και εκδρομή στις πηγές του Αχέροντα. Τη λειτουργία του μπαρ, του μπάρμπεκιου και του παιδότοπου την αναλάβανε οι ίδιοι οι συμμετέχοντες στο κάμπινγκ, με την αυτοοργάνωσή μας και με βάρδιες, δείχνοντας εμβρυωδώς ότι μια άλλη οργάνωση της κοινωνίας είναι εφικτή.

Συνολικά η συμμετοχή στο κάμπινγκ ξεπέρασε τα 150 άτομα, με αρκετά έντονη την παρουσία νεαρών συντρόφων και συναγωνιστών. Η παρουσία τους αποτελεί την εγγύηση ότι η γενιά που ο καπιταλισμός θέλει να πετάξει στα σκουπίδια δεν θα παρακολουθεί άμοιρη την καταστροφή του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου της, αλλά μάλλον θα είναι αυτή που θα πρωταγωνιστήσει στους αγώνες για την επανάσταση και το σοσιαλισμό.

Ασφαλιστικά Ταμεία

Κρίση, Ανεργία και Μνημόνια Φέρνουν την Χρεοκοπία

Γραμμή για νέες περικοπές στο ασφαλιστικό σύστημα δίνει η Τρόικα, διαπιστώνοντας αποκλίσεις από τους στόχους που έθεσε για το 2011. Από τον νέο κύκλο συζητήσεων της Τρόικας με την κυβέρνηση, που πραγματοποιήθηκε τον Αύγουστο, εκτιμήθηκε ότι **το έλλειμμα των ασφαλιστικών φορέων έχει υπερβεί όλες τις προβλέψεις και στο τέλος του χρόνου θα είναι 1,5 δισ. ευρώ...** αν δεν επιδεινωθούν κι άλλο η ύφεση και η ανεργία!

Πέρα από την συνειδητή προσπάθεια κυβέρνησης και Τρόικας για την τρομοκράτηση των εργαζομένων με τα ελλείμματα, τα χρέη και τη δεινή θέση των ταμείων (που στοχεύει σε ακόμη μεγαλύτερα αντι-ασφαλιστικά χτυπήματα), το πρόβλημα είναι προφανές. Η κρίση και η ύφεση στην οικονομία και συνακόλουθα η έκρηξη της ανεργίας έχουν επιφέρει ταυτόχρονα τόσο μια δραματική μείωση στα έσοδα των ταμείων, ιδίως του ΙΚΑ, όσο και μια μεγάλη αύξηση των δαπανών (κυρίως για την επιδότηση της ανεργίας) - και παρά τις αλλεπάλληλες δραστικές περικοπές στις παροχές, η κατάσταση συνεχώς επιδεινώνεται.

Ως προς το μέγεθος του άμεσου προβλήματος, χαρακτηριστικό για την κατάσταση του ΙΚΑ αλλά και των άλλων ταμείων είναι το ότι αυτά έχουν ήδη

αντλήσει το **71,7%** των επιχορηγήσεων από τον κρατικό προϋπολογισμό για το 2011, με το ΙΚΑ να έχει εισπράξει ήδη το **91,1% (2,65 δισ.)**, ο ΟΑΕΕ το **95% (760 εκατ.)** και το ΤΑΠ-ΟΤΕ το **83,6% (460 εκατ.)**. Αξίζει να σημειωθεί ότι η επιχορήγηση στον ΟΑΕΔ, που χορηγεί τα επιδόματα ανεργίας, έχει φτάσει στο 47,9% του συνολικού ετήσιου κονδυλίου ή στα 509 εκ. ευρώ. Για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του το 2011, το ΙΚΑ θα χρειαστεί να πάρει προκαταβολικά μέρος της επιχορήγησης από τον τακτικό προϋπολογισμό του 2012.

Η Τρόικα ενοχοποιεί για άλλη μια φορά τα κάθε είδους δικαιώματα των ασφαλισμένων και απαιτεί:

- Νέες μελέτες για τα επικουρικά ταμεία και νέες περικοπές στις επικουρικές συντάξεις, που εκτιμάται ότι θα είναι δραματικά μεγαλύτερες από τις ως τώρα εκτιμήσεις (έκαναν λόγο για 10 έως 40%).

- **Πετσόκομμα των Βαρέων και Ανθυγιεινών.**

- **Περιορισμό των αναπηρικών συντάξεων, επιδομάτων κλπ.**

- **Άμεσες και δραματικές περικοπές στον κλάδο υγείας**, πέρα από τις μειώσεις που ήδη έχει δρομολογήσει με το Μεσοπρόθεσμο και τον Ενιαίο Οργανισμό Παροχής Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ). Η Τρόικα θεωρεί ότι τα 7,5 δισ.

ευρώ με τα οποία ο ΕΟΠΥΥ στο εξής θα καλύπτει όλα τα μεγάλα ταμεία, για υπηρεσίες πρωτοβάθμιας και νοσοκομειακής υγείας, είναι πολλά.

- Ο ΟΑΕΔ να πάει σε γενική μείωση των επιδομάτων ή τη θέσπιση εισοδηματικών κριτηρίων, όπως είχε εισηγηθεί από πέρυσι. Ο ίδιος ο οργανισμός είναι σε οριακό σημείο από τη διόγκωση των απολύσεων και της ανεργίας. **Οι «αντοχές» του**, όπως τονίζει ο διοικητής του, **φτάνουν για την κάλυψη 300.000 επιδοτούμενων ανέργων** - και για πρώτη φορά είναι το πιο πιθανό ο αριθμός των επιδοτούμενων ανέργων το φθινόπωρο να είναι μεγαλύτερος.

Οι νέες απαιτήσεις της Τρόικας, θα οδηγήσουν σύντομα σ' ένα νέο γενικό αντι-ασφαλιστικό νόμο, τον τρίτο κατά σειρά τα τελευταία δύο χρόνια. Με τα Μνημόνια αλλά και τον περσινό αντι-ασφαλιστικό νόμο του Λομβέρδου, τα πάντα ως προς την ασφάλιση (συντάξεις, υγεία και πρόνοια) είναι υπό την εποπτεία της Τρόικας, των δανειστών και των ντόπιων τοποτηρητών τους (εργοδοτών, επιθεωρητών, κυβέρνησης, αργυρώνητων δημοσιογράφων, «ειδικών» κλπ.) - και είναι πλήρως υποταγμένα στη λογική της μείωσης των ελλειμμάτων, της δημοσιονομικής πειθαρχίας και του ανταγωνισμού. Γι' αυ-

τούς τους νεοφιλελεύθερους φασίστες, το να μην υπάρχουν ασφαλιστικά ταμεία, ασφάλιση ή «κράτος πρόνοιας» είναι ένας συνειδητός στόχος. Για να εξοικονομήσουν κεφάλαια, τα οποία θα αξιοποιήσουν άμεσα για τη διάσωση των κερδών τους. Στοχεύουν όμως κυρίως στην καρδιά όλων αυτών των κατακτήσεων, στο πλέγμα προστασίας των αδυνάτων, στο να τσακίσουν την ίδια την έννοια της αλληλεγγύης και της συλλογικότητας. Στην πλήρη ατομικοποίηση της εργατικής τάξης, στην καταστροφή της όποιας διάθεσης για διεκδίκηση, οργάνωση και αγώνα. Μόνο έτσι θα αυξήσουν το βαθμό εκμετάλλευσης και χειρισμού της εργατικής τάξης χωρίς κανένα απολύτως όριο. Αυτή η επίθεση ισodυναμεί με κήρυξη πολέμου. Αν περάσει θα καταστρέψει και την όποια δυνατότητα μελλοντικής ανάπτυξης, τουλάχιστον για πάρα πολλά χρόνια. Το πρόβλημα όχι μόνο δεν λύνεται αλλά γίνεται χειρότερο με το ξεπούλημα της περιουσίας των ταμείων ή το νέο δανεισμό τους (πχ. μέσω ρέπος). **Μοναδική διέξοδος για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι η σύγκρουση με την κυβέρνηση, την Τρόικα και το σύστημα** για την υπεράσπιση των αναγκών της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας.

«Προγράμματα Κοινοφελούς Εργασίας»

Το σύγχρονο σκλαβοπάζαρο των ΜΚΟ

Το νέο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ «κοινοφελής εργασία» που ξεκινάει το φθινόπωρο, αποτελεί μια θανάσιμη τομή για τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης.

Πιο συγκεκριμένα: **το πρόγραμμα θα είναι διάρκειας 5 χρόνων** και συνολικά θα απορροφήσει **55.000** μακροχρόνια άνεργους (δηλαδή άνεργους για πάνω από δύο χρόνια) καθώς και βραχυχρόνια άνεργους (δηλαδή άνεργους που έχει τελειώσει η επιδότησή τους και δεν έχουν βρει ακόμη εργασία). Όσοι ενταχθούν στο πρόγραμμα **θα απασχοληθούν για διάστημα 5 μηνών**, ο «μισθός» τους **θα είναι 625 ευρώ** το μήνα και την ασφάλισή τους θα την πληρώνει ο ΟΑΕΔ. Επιπλέον, όσοι τελειώσουν το πρόγραμμα αφενός δεν θα έχουν το δικαίωμα τους υπόλοιπους επτά μήνες του έτους να ενταχθούν σε άλλο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ. Αν βρουν δουλειά, έστω και προσωρινή, δεν θα μπορούν να ενταχθούν στο πρόγραμμα της επόμενης χρονιάς, γιατί πλέον δεν θα θεωρούνται μακροχρόνια άνεργοι. Με άλλα λόγια, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θεωρεί ότι κάποιος μπορεί να ζήσει με ετήσιο εισόδημα **3.125 ευρώ!**

Οι προσλήψεις θα γίνονται μόνο μέσω φορέων «μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα», δηλαδή μέσω Μη Κυβερνη-

τικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), συλλόγων, σωματείων, ιδρυμάτων και επαγγελματικών ενώσεων. Αυτοί θα «προσφέρουν» τους άνεργους του προγράμματος στους δήμους, στις περιφέρειες αλλά και σε κάθε είδους Νομικό Πρόσωπο Δημόσιου ή Ιδιωτικού Δικαίου, υπογράφοντας μαζί τους ένα μνημόνιο συνεργασίας. Ουσιαστικά αυτές **οι ΜΚΟ θα παίζουν το ρόλο του γραφείου ενοικίασης εργαζομένων.**

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα δήμου της **Ανατολικής Αττικής** που έχει έρθει σε επαφή με **ΜΚΟ** για την **πρόσληψη 400 ενοικιαζόμενων ανέργων**, όταν το σύνολο των μόνιμων και συμβασιούχων στο δήμο δεν ξεπερνάει τους 200. Επίσης, ο δήμος της Νέας Ιωνίας έχει έρθει σε επαφή με ΜΚΟ για την πρόσληψη ανέργων εκπαιδευτικών διαφόρων ειδικοτήτων, έτσι ώστε τον Σεπτέμβρη να μπορεί να λειτουργήσει η πρόσθετη διδακτική στήριξη στα σχολεία του δήμου.

Οι συνέπειες αυτού του προγράμματος θα είναι τραγικές όχι μόνο για τους άνεργους αλλά και για το σύνολο της εργατικής τάξης:

- α) Θα θησαυρίσουν διάφοροι αετονύχηδες και «φίλοι» πολιτικών**, που έχουν ΜΚΟ (ή τις στήνουν γι αυτόν ειδικά τον σκοπό) ή βρίσκονται σε άλλους φορείς, γιατί αυτοί οι φορείς θα αμείβονται με το

5% της επιδότησης του ανέργου και συνολικά θα εισπράξουν 14 εκ. ευρώ.

- β) Αυτοί οι άνεργοι θα χρησιμοποιηθούν για να υπονομευτούν η μονιμότητα, οι μισθοί κλπ. των μόνιμων**, όπως γινόταν και με τα **stage**. Γιατί είναι σίγουρο ότι αυτοί θα χρησιμοποιούνται όχι μόνο σε «κοινοφελείς εργασίες», αλλά σε κάθε εργασία, για να καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες των δήμων ή δημόσιων υπηρεσιών, ειδικά τώρα που οι προσλήψεις έχουν ουσιαστικά καταργηθεί. Ταυτόχρονα, οι προσφερόμενες υπηρεσίες προς τους πολίτες θα οδηγούνται στη διαρκή χειροτέρευση και κατάρρευση.

- γ) Θα νομιμοποιηθούν και θα γενικευτούν τα ιδιωτικά γραφεία ευρέσεως εργασίας**, μια που η ενοικίαση εργαζομένων, το σύγχρονο σκλαβοπάζαρο, θα είναι μια «συνηθισμένη» και «φυσιολογική» επιχείρηση.

- δ) Ο βασικός μισθός θα μειωθεί**, αφού πλέον θα θεωρείται νόμιμος ο «μισθός» των 625 ευρώ. Οι κλαδικές συμβάσεις, οι τριετίες, τα επιδόματα γάμου κ.α. θα αμφισβητηθούν, μια που οι άνεργοι που θα ενταχθούν στο πρόγραμμα, σε ό,τι εργασία κι αν απασχολούνται, ό,τι ειδικευση ή προϋπηρεσία κι αν έχουν, θα αμείβονται με 625 ευρώ. Ωστε αν αργότερα βρουν δουλειά να είναι και ευχαριστημένοι με τέτοιο μισθό!

Αλλά το πιο άθλιο είναι ότι και η ΓΣΕΕ όχι μόνο συμφωνεί μ' αυτό το πρόγραμμα (διαφώνησαν βέβαια οι παρατάξεις του ΚΚΕ και του ΣΥΝ), αλλά συμμετέχει κιόλας. Έτσι, στη Λάρισα, το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ και το Ινστιτούτο Μικρών Επιχειρήσεων της ΓΣΕΒΕΕ έχουν υπογράψει «μνημόνιο συνεργασίας» με τον αντίστοιχο δήμο και έχουν ήδη ενταχθεί στο πρόγραμμα.

Οι άνεργοι, τα μεγαλύτερα θύματα της καπιταλιστικής κρίσης, δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τέτοιου είδους προγράμματα διαχείρισης της φτώχειας και αναδιανομής της εξαθλίωσης, που χρησιμοποιούνται για την επιβολή ενός εργασιακού μεσαίωνα άνευ προηγουμένου. Μαζί με τους εργαζόμενους, θα πρέπει να οργανωθούν και να αγωνιστούν για να πέσει η κυβέρνηση των δοσίλογων, να φύγει η Τρόικα, το μνημόνιο, το μεσοπρόθεσμο, διεκδικώντας:

- α) Επίδομα ανεργίας 700 ευρώ για όλο το διάστημα της ανεργίας.
- β) Κοινωνική ασφάλιση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλο το διάστημα ανεργίας.
- γ) Δημόσιες επενδύσεις για τη δημιουργία μόνιμων και σταθερών θέσεων εργασίας. Προσλήψεις σε υγεία, παιδεία, κοινωνικές υπηρεσίες.
- δ) Δωρεάν χρήση των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς και των πιο βασικών υπηρεσιών/αγαθών (ρεύμα, νερό κλπ.).

Ένταση των μέσων-μέτρων καταστολής

Στις 2/8 έκλεισαν οι σύντομες εργασίες της επιτροπής θεσμών και διαφάνειας της βουλής, παρουσία του υπουργού προστασίας του πολίτη Χ. Παπουτσή και του υπουργού δικαιοσύνης Μ. Παπαϊωάννου, με αποκλειστικό θέμα συζήτησης την αντιμετώπιση του «φαινομένου των εκτεταμένων βίαιων επεισοδίων». Οι αποφάσεις που πάρθηκαν στην εν λόγω συνεδρίαση ήταν στην κατεύθυνση της έντασης της καταστολής κατά των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από μέρους του αστικού συνασπισμού εξουσίας. Τα νέα μέτρα έχουν να κάνουν αφενός με την καταστολή των κινητοποιήσεων σε επίπεδο δρόμου και αφετέρου με την αλλαγή του νομικού πλαισίου που διέπει μέχρι σήμερα τη διοργάνωση συγκεντρώσεων διαμαρτυρίας («εκσυγχρονισμός» της έννοιας του συνέρχεται).

Σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές έχουν γίνει ήδη οι απαιτούμενες παραγγελίες για νέα μέσα καταστολής των διαδηλώσεων από Σεπτέμβρη και αυτές αφορούν πλαστικές σφαίρες από καουτσούκ, κινητούς φράχτες από μέταλλο και πλεξιγκλάς (όμοιους με αυτόν που βρισκόταν έξω από την είσοδο της βουλής στις πανεργατικές γενικές απεργίες στις 15/6 και 28-29/6), εκτοξευτήρες νερού μέσω τεθωρακισμένων οχημάτων (όμοια με το τεθωρακισμένο όχημα «Αίαντας» που χρησιμοποιήθηκε για να καταστείλει τους διαδηλωτές της Κερατέας), μέσα βιντεοσκόπησης, τόσο για τα οχήματα και τις μηχανές της αστυνομίας όσο και για την καταγραφή των δρόμων και των διαδηλω-

τών, και ενδεχομένως ειδικά εκπαιδευμένα σκυλιά.

Στα πλαίσια του γενικότερου σχεδιασμού αντιμετώπισης των κοινωνικών αντιδράσεων και προκειμένου να πραγματοποιούνται μαζικές συλλήψεις από δω και στο εξής θα συσταθεί μια νέα ειδική ομάδα, η οποία θα βγαίνει από τις διμοιρίες των ΜΑΤ με μοναδικό σκοπό να συλλαμβάνει διαδηλωτές. Για μεγαλύτερη ευελιξία δεν θα έχει ούτε ασπίδα ούτε κλόμπ αλλά μόνο μάσκα και κράνος και θα συνοδεύει τις διμοιρίες που θα είναι στην πρώτη γραμμή των επεισοδίων. Επιπλέον σε κάθε διμοιρία ΜΑΤ θα βρίσκονται και 5 καμουφλαρισμένοι ΜΑΤατζήδες για να επέμβουν οποτεδήποτε θεωρηθεί απαραίτητο. Σε όλα αυτά προστεθούν και οι πρόσφατες στρατιωτικές ασκήσεις που πραγματοποιήθηκαν από επίλεκτες στρατιωτικές μονάδες στις 3 και 4 Φλεβάρη στο Κιλκίς, με την κωδική ονομασία «Καλλιμαχος», για να αντιμετωπιστούν υποτιθέμενοι διαδηλωτές, που κρατούσαν πανό με συνθήματα όπως ειρήνη και ελευθερία.

Όσον αφορά τις αλλαγές στο νομικό πλαίσιο της άσκησης του δικαιώματος στην ελεύθερη έκφραση, να διαμαρτύρεται και να διαδηλώνει κάποιος όποτε και οπουδήποτε επιθυμεί, προβλέπεται σχεδόν απόλυτος περιορισμός του συνταγματικά κατοχυρωμένου αυτού δικαιώματος, αφού ο υπ. Δικαιοσύνης δήλωσε χαρακτηριστικά ότι δεν θα ξαναεπιτραπεί να παραλύει και να νεκρώνει το κέντρο της Αθήνας σε περιπτώσεις διαδηλώσεων. Σύμφωνα με το νομοσχέδιο που ετοιμάζει το υπ. Δικαιοσύνης, προκειμένου να υλοποιηθούν οι παραπάνω στόχοι, θα πρέ-

πει οι διαδηλωτές να δηλώνουν εγγράφως στις κατά τόπους αστυνομικές αρχές (3 μέρες πριν την πραγματοποίηση της συγκέντρωσής τους) τον τόπο συνάθροισης, την ώρα που θα πραγματοποιηθεί αυτή και το σκοπό της. Η σχετική άδεια έχει φυσικά μικρές πιθανότητες να δοθεί, αφού οι προϋποθέσεις και τα κριτήρια θα είναι ο ενδεχόμενος κίνδυνος της διασάλευσης της δημόσιας τάξης και της διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής του τόπου και συναφή αυτών. Σε περίπτωση που οι αστυνομικές και εισαγγελικές αρχές χορηγήσουν «ελευθέρως», ο διοργανωτής, είτε πρόκειται για φυσικό είτε για νομικό πρόσωπο, είναι υποχρεωμένος να δηλώσει τον τόπο και τη διεύθυνση κατοικίας του. Επίσης, θα πρέπει να δηλώνεται τόσο η διαδρομή που θα ακολουθήσει η διαδήλωση και ο τερματισμός της όσο και τι προτίθε-

νται να κάνουν οι διαδηλωτές μετά το πέρας της. Αν φυσικά ο όγκος των συγκεντρωμένων είναι μικρός, χωρίς να ορίζεται ακριβής αριθμός, θα αναγκάζονται να πορευτούν σε μία μόνο λωρίδα, για να μην παρακλώουν την κυκλοφορία (όπως αναφέρεται αυτό το μέτρο δεν προβλέπεται για τις συγκεντρώσεις των μεγάλων συνδικαλιστικών οργανώσεων).

Σε όλα τα νέα τρομο-μέτρα που ετοιμάζουν, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να σταθούν απέναντι και να δείξουν την ανυπακοή τους ακυρώνοντάς τα στην πράξη, στο δρόμο που χάραξαν η πλατεία Συντάγματος, οι αραβικές επαναστάσεις, οι Λονδρέζοι καταπιεσμένοι και οι χιλιανοί εργαζόμενοι και νεολαία.

Δίκη των Πυρήνων της Φωτιάς

Το νέο αστυνομικό κράτος είναι εδώ

Η δίκη για τους φερόμενους ως μέλη της οργάνωσης «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» είναι μια δίκη από το μέλλον.

Αυτή η κατάπτυστη από κάθε άποψη δίκη, από την κατάργηση κάθε έννοιας ατομικών ελευθεριών (καταγραφή στοιχείων ακροατηρίου, άρνηση αιτήματος για απομαγνητοφώνηση των πρακτικών της δίκης) ως τις γελοίες για τα δικονομικά χρονικά φερόμενες ως «ενδείξεις» για τις τελούμενες πράξεις (μακρά κοινωνική συναναστροφή, αδειανά μπουκάλια μπίρας, «επαναστατικά φυλλάδια», ιδεολογική ταυτότητα, αποτυπώματα σε πλαστική σακούλα) όχι μόνο εγκαινιάζει μια περίοδο ποινικοποίησης των ιδεολογικοπολιτικών πεποιθήσεων των κατηγορουμένων αλλά αποτελεί και μια τομή στην πρακτική της αντιμετώπισης όσων στέκονται ιδεολογικά απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος.

Το Τριμελές Εφετείο Κακουργημά-

των επέβαλε σε έξι από τους εννιά κατηγορούμενους συνολικές ποινές κάθειρξης που φτάνουν τα 130 χρόνια, ξεπερνώντας σε αυστηρότητα την αρχική εισαγγελική πρόταση. Αυτή η ποινή των 130 χρόνων για τρεις κροτίδες με μη τυποποιημένη πυρίτιδα (σύμφωνα με τους πραγματογνώμονες μπορούν να προκαλέσουν «κατάκαυση» και όχι «έκρηξη») είναι παράλογη και ξεκάθαρα εκδικητική. Πρόκειται για πρωτοφανείς εξοντωτικές ποινές, στις οποίες αγνοήθηκε πλήρως η αρχή της αναλογικότητας και αρνήθηκε το ανασταλτικό της έφεσης.

Οι απαράδεκτες συνθήκες διεξαγωγής της δίκης ήδη από την πρώτη μέρα, όταν οι αστυνομικές αρχές των φυλακών έβγαλαν φωτοτυπίες των ταυτοτήτων όλων όσων παρακολουθούσαν τη διαδικασία (συλλογή και αρχειοθέτηση προσωπικών δεδομένων), προμηνύουν ένα καθεστώς δικονομικής λειτουργίας εντελώς μεταλλαγμένο και πλήρως προσαρμοσμένο στις νέες συνθήκες της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού αλλά και «κινεζο-

ποίησης» της πολιτικής ζωής.

Ό,τι ακολούθησε στους επόμενους έξι μήνες, απλώς επιβεβαιώνει τα παραπάνω. Είναι χαρακτηριστικό πως το δικαστήριο αρνήθηκε ν' αναγνωρίσει το ελαφρυντικό της μετεφηβικής ηλικίας στον Π. Αργυρού, ο οποίος και καταδικάστηκε σε 25 χρόνια κάθειρξης. Επίσης, μια αξιοσημείωτη «καινοτομία» αυτής της δίκης είναι η ανάμειξη πολιτικών και νομικών εννοιών. Το δικαστήριο προσέδωσε στον Χατζημιχελάκη ρόλο «ηθικού αυτουργού» για πράξεις τελούμενες ενώ βρισκόταν έγκλειστος, εξαιτίας της «ανάληψης της πολιτικής ευθύνης» που έκανε μέσω επιστολής στο ίντερνετ. Έτσι λοιπόν η «πολιτική ευθύνη», έννοια αμιγώς πολιτική, ταυτίζεται με την «ηθική αυτουργία», έννοια συγκεκριμένη και αυστηρά νομική. Σαν αποτέλεσμα των παραπάνω, η ποινή του Χατζημιχελάκη αυξήθηκε κατά τουλάχιστον 30 χρόνια.

Πιο ξεκάθαρη τιμωρία του φρονήματος δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Οι κύριοι δικαστές σε διατεταγμέ-

νη υπηρεσία αποφάνθηκαν ομόφωνα: κατηγορούμενοι, στην εποχή της χούντας της Τρόικας, εσείς και όποιος άλλος τολμήσει στο εξής να σηκώσει το ανάστημα του απέναντι μας, θα δικάζεται σαν θανάσιμος εχθρός. Όπως καλά έχετε καταλάβει, το εδώλιο δεν είναι για όσους λεηλατούν και ρημάζουν αυτόν το τόπο, ντόπιους και ξένους, αλλά για όσους αντιστέκονται και αγωνίζονται.

Στην αντίληψη και την πρακτική των κατασταλτικών μηχανισμών του αστικού κράτους, οι έννοιες «ποινή» και «εξόντωση» γίνονται πλέον ταυτόσημες και το ουσιαστικό «κατηγορούμενος» λίγη σημασιολογική απόσταση θα έχει από το ουσιαστικό «καταδικασμένος», μιας και θα απορρέουν από την κοινή ρίζα της παντοδύναμης έννοιας της «υποψίας». Οι μηχανισμοί προσαρμόζονται με αποφασιστικά βήματα στον ακραίο βοναπαρτισμό που αρχίζει να κυριαρχεί στην πολιτική ζωή, διαγράφοντας ένα μέλλον όλο και πιο ζοφερό.

E. Z

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ!

Να διώξουμε τη Χούντα

**Έστω και ένα επιπλέον
λεπτό παραμονής αυτής
της κυβέρνησης στην
εξουσία αποτελεί μια
τεράστια καταστροφή
για την οικονομία και
για τα κοινωνικά και
πολιτικά δικαιώματα
των εργαζομένων,
των φτωχών λαϊκών
στρωμάτων και της
νεολαίας. Αν παραμείνει
αυτή η κυβέρνηση
στην εξουσία, οι μήνες
που έρχονται θα είναι
εξαιρετικά οδυνηροί για
τον ελληνικό λαό.**

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Η οικονομία καταρρέει

Σήμερα, η οικονομική κατάσταση είναι πολύ χειρότερη από τα τέλη του 2009 ή τις αρχές του 2010, όταν πάρθηκαν τα δρακόντεια μέτρα, που υποτίθεται ότι θα έβγαζαν από την κρίση τον ελληνικό καπιταλισμό. Το Μνημόνιο και οι 3-4 επικαιροποιήσεις του, το Μεσοπρόθεσμο και γενικότερα οι πολιτικές της κατοχικής κυβέρνησης Παπανδρέου βύθισαν την οικονομία στην ύφεση και τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους νέους στην ανεργία, την φτώχεια και την εξαθλίωση.

Τα στοιχεία, λόγω της της στατικότητας τους, δεν δείχνουν την πραγματική οικονομική κατάσταση, η οποία ουσιαστικά βρίσκεται σε πλήρη αποσάθρωση και κατάρρευση. Αναφέρουμε ενδεικτικά και μόνο:

- Το α' εξάμηνο του 2011 η ύφεση έφτασε το -7,5% και σύμφωνα με όλες τις εκτιμήσεις στο τέλος του χρόνου θα ξεπεράσει το 5%, δηλαδή θα είναι υψηλότερη και από την ύφεση του 2010 που ήταν 4,5%!

- Η βιομηχανική παραγωγή τον Ιούνιο 2011 παρουσίασε πτώση 13,1% σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2010 και σε μέσα επίπεδα α' εξαμήνου 2011 η πτώση έφτασε το 8,8%. Αξιοσημείωτο είναι ότι η πτώση από μήνα σε μήνα είναι συνεχής και αυξητική!

- Η ανεργία επίσημα το Μάιο έφτασε το 16,6% (στη Δ. Μακεδονία το 24,9%, στην Αν. Μακεδονία και Θράκη το 20%, στην Κ. Μακεδονία 19,5% κλπ.), που σημαίνει ότι η πραγματική ανεργία έχει ξεπεράσει το 20%, δηλαδή το 1 εκ. ανέργους!

- Τα χρέη των ιδιωτών (επιχειρήσεις και νοικοκυριά), αν και έχει μειωθεί ο ρυθμός αύξησής τους για ευνοήτους λόγους, έχουν φτάσει περίπου στο 110% του ΑΕΠ (253,5 δις ευρώ)! Οι ακάλυπτες επιταγές και απλήρωτες συναλλαγματικές συνεχίζουν να αυξάνουν.

- Λόγω ακριβώς αυτής της κατάστασης, τα έσοδα του δημοσίου παρουσιάζουν μια διαρκή υστέρηση, που δεν αναπληρώνεται από τη διαρκή αύξηση της κάθε είδους φορολογίας και των εισπρακτικών μέτρων. Όμως, για να μπορέσει το κράτος να μαζέψει τα έσοδα που είχαν εγγρα-

φεί στο Προϋπολογισμό του 2011, πρέπει τους επόμενους τέσσερεις μήνες να εισπράξει περίπου 24 δις ευρώ, δηλαδή όσα τους προηγούμενους 8 μήνες ή περίπου 6 δις ευρώ κάθε μήνα - όταν τους προηγούμενους μήνες εισέπραττε κατά μέσο όρο 3,5 δις ευρώ! Αυτό βέβαια δεν μπορεί να γίνει με τίποτα, ούτε με τα νέα μέτρα που ετοιμάζονται.

Αυτή η ζοφερή εικόνα της οικονομίας συμπληρώνεται από σημαντικές ψηφίδες όπως η διαρκής πτώση των επενδύσεων, η άθλια κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων... και πάνω απ' όλα το χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα, που επιβιώνει χάρη στις κρατικές επιδοτήσεις, δηλαδή τον μόχθο και ιδρώτα του ελληνικού λαού.

Πρέπει να τους διώξουμε

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, που οι ίδιοι δημιούργησαν με την πολιτική, τα μνημόνια και τα μεσοπρόθεσμα προγράμματα τους, η χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας ετοιμάζει νέο Μνημόνιο, νέα μέτρα ακόμη πιο σκληρά που θα καταστρέψουν το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρ ζωής, θα αποδιαλύσουν ότι έχει μείνει από τα συστήματα υγείας, παιδείας, κοινωνικών ασφαλίσεων, δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, θα ξεπουλήσουν τη δημόσια και συλλογική περιουσία, θα δουλοποιήσουν τις εργασιακές σχέσεις, θα καταστρέψουν τις πνευματικές, ηθικές και πνευματικές αξίες κλπ. Ένα δείγμα του τι περιμένει τους εργαζόμενους και τους νέους, είναι και ο νόμος για την τριτοβάθμια εκπαίδευση που η κατοχική κυβέρνηση ψήφισε μέσα στο κατακαλόκαιρο, με κλειστά τα πανεπιστήμια, υπολογίζοντας να αποφύγει τις κινητοποιήσεις. Αυτός ο «νόμος» που ψηφίστηκε από όλες τις αστικές δυνάμεις της Βουλής, πρόκειται αν εφαρμοστεί όχι απλά να αλλάξει συθέμελα την εκπαίδευση όπως την ξέραμε από τη γέννησή της ή διαμορφώθηκε μεταπολεμικά (μεταπολιτευτικά για τη χώρα μας), ούτε να την προσαρμόσει στην κρίση της αγοράς και του συστήματος, ούτε απλά να την μετατρέψει σε αγορά της εκπαίδευσης - αλλά μαζί με όλα αυτά να τη διαλύσει σαν χώρο ανάπτυξης της επιστήμης, δηλαδή ανύψωσης του μορφωτικού και τεχνικού επιπέδου της κοινωνίας, της παραγωγικότητας και της αύξησης της ευημερίας με την σφαιρική έννοια του όρου.

Όμως η κυβέρνηση, οι υπόλοιπες αστικές δυνάμεις και η ΕΕ δεν απεργάζονται μονάχα νέα σκληρά μέτρα, αλλά βήμα το βήμα προετοιμάζουν και την «κινεζοποίηση» της πολιτικής ζωής, δηλαδή τη «συναίνεση». Το πρώτο δείγμα της το είχαμε με την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου. Αυτή η σύγχρονη «Ιερή Συμμαχία» των αστικών πολιτικών δυνάμεων φαίνεται να χρειάζεται στο κεφάλαιο, στην ΕΕ, στους ιμπεριαλιστές, στους τραπεζίτες και κερδοσκόπους προκειμένου να σώσουν τον ελληνικό και ευρωπαϊκό καπιταλισμό και ν' αρμέξουν ό,τι μπορούν από τον ελληνικό λαό σε χρήμα και σε είδος.

Όλοι στις πλατείες μέχρι να τους διώξουμε όλους

Το κίνημα που άρχισε στις 25 Μάη, έκλεισε την πρώτη φάση του με τα εξεγερσιακά γεγονότα της 28-29 Ιούνη, τα περίφημα «Ιουνιανά». Με δεδομένη την προηγούμενη εμπειρία, που αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για το κίνημα, και ενόψει της ζοφερής κατάστασης που διαμορφώνεται, πρέπει να συνεχίσουμε ακόμη πιο αποφασιστικά και μαχητικά τον αγώνα μας, τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο που αρχίσαμε πριν από περίπου 20 μήνες. Οι αγώνες που έχουμε μπροστά θα είναι πιο δύσκολοι και σκληροί, γι' αυτό και πρέπει να τους προετοιμάσουμε όσο το δυνατό καλύτερα.

Το βασικό χαρακτηριστικό του κινήματος των πλατειών, ο κεντρικός πολιτικός χαρακτήρας των αιτημάτων του (διαγραφή του χρέους, να φύγουν Κυβέρνηση-Τρόικα, Γενική Απεργία κλπ.), όχι μόνο πρέπει να διατηρηθεί χωρίς την παραμικρή έκπτωση αλλά και να ενισχυθεί μ' ένα μίνι μεταβατικό πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει εθνικοποιήσεις, απαγόρευση των απολύσεων κλπ. Οι πλατείες πρέπει να διατηρηθούν σαν Κέντρα Αγώνα και αν είναι δυνατό να ενισχυθούν με καλύτερη αυτοοργάνωση σ' όλα τα επίπεδα. Δεν χρειάζεται όμως πολιτική βιασύνη και κυρίως πολιτικά καπελώματα, που και στην πρώτη φάση επιχειρήθηκαν, ευτυχώς χωρίς επιτυχία. Τέλος, πρέπει να συνεχιστούν οι πανευρωπαϊκές και πανελλαδικές ημέρες δράσεις, οι αποκλεισμοί της Βουλής (δημόσιων κτιρίων σε άλλες πόλεις), ειδικά όταν θα επιχειρείται να ψηφιστεί κάποιο από τα μέτρα που έρχονται, θα έρθει η νέα δανειακή συνθήκη, θα στραγγαλίζονται τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες - όταν με λίγα λόγια θα επιβάλλεται ο πολιτικός βοναπαρτισμός.

Είναι σχεδόν βέβαιο ότι το κίνημα θα εξαπλωθεί και σε συνοικιακές πλατείες, πολύ περισσότερο από την πρώτη φάση. Και σ' αυτή την περίπτωση, πρέπει να υπάρχει ο κεντρικός πολιτικός χαρακτήρας, αλλά με βασική ενασχόληση τα κεντρικά κοινωνικά ζητήματα/προβλήματα που θα κατακλύσουν τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους νέους στις συνοικίες: κλείσιμο σχολείων, νοσοκομείων, παιδικών σταθμών, εργοστασίων και επιχειρήσεων, ανεργία και φτώχεια, στέρηση βασικών αγαθών και υπηρεσιών (ηλεκτρικό, νερό, θέρμανση κλπ.).

Όλοι λοιπόν στις πλατείες, για να δώσουμε την τελευταία κλωτσιά στην κατοχική κυβέρνηση και στο δίδυμο της συμφοράς Παπανδρέου-Βενιζέλου. Για ν' ανοίξει ο δρόμος για να τους διώξουμε όλους, για μια άλλη διακυβέρνηση, για μια άλλη διαχείριση της οικονομίας, της κοινωνίας και της πολιτικής, χωρίς την επιστασία της ΕΕ και το ζουρλομανδύα του Ευρώ, για μια οικονομία, κοινωνία και πολιτική που θα έχουν στο κέντρο τους τις ανάγκες του ανθρώπου.

τα Κυβέρνησης - Τρόικας

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ της Ο.Κ.Δ.Ε. για την Διαδήλωση στη Δ.Ε.Θ.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ - ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Ε.Θ.

Κοντά δύο χρόνια η δωσίλογη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ παραμένει γαντζωμένη πραξικοπηματικά στην εξουσία, μια που άλλα υποσχέθηκε για να υφαρπάξει την ψήφο του ελληνικού λαού και τα ακριβώς αντίθετα εφάρμοσε. Μέχρι τώρα, το Μνημόνιο Ι, τα διάφορα «επικαιροποιημένα» Μνημόνια, τα έκτακτα μέτρα, οι προϋπολογισμοί και το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα έχουν επιφέρει ανυπολόγιστες καταστροφές στους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα λαϊκά στρώματα και την ίδια την κοινωνία μας:

- Μια πτώση των μισθών κατά 40%-60% μέσα από αναριθμητές φοροεπιδρομές, αυξήσεις του ΦΠΑ, μείωση του αφορολόγητου, έκτακτες φορολογίες στο πετρέλαιο, τσιγάρα κ.α. Με μηδενικές αυξήσεις στους μισθούς εδώ και δύο χρόνια, με την επίσημη μείωση 25% κάτω από το βασικό μισθό για τη νεολαία. Με αυθαίρετες και «παράνομες» μειώσεις των μισθών από τους εργοδότες. Με καθυστερήσεις των μισθών από τους εργοδότες για πάνω από τέσσερις ή έξι μήνες, με τη μείωση των ωρών απασχόλησης ή με την κατακόρυφη άνοδο της ανεργίας. Με την κατάργηση ή δραστηκή περικοπή των διαφόρων επιδομάτων, δώρων κ.α.

- Έναν εξευτελισμό των εργασιακών σχέσεων και τη σταδιακή μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικους, με τη σχεδόν και τυπική κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων, με την ελαστικοποίηση του χρόνου εργασίας και την κατάργηση της προσαύξησης στις υπερωρίες, με τη συνεχή πίεση για μετατροπή των συλλογικών συμβάσεων σε ατομικές, με την έναρξη των μαζικών απολύσεων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο Δημόσιο τομέα, με την καθιέρωση του θεσμού της «εργασιακής εφεδρείας» σαν προστάδιο της απόλυσης, με τη συγκαλυμμένη κατάργηση της μονιμότητας στους δημόσιους υπαλλήλους κ.α.

- Την επιταχυνόμενη κατάρρευση της Παιδείας, της Υγείας και της Κοινωνικής Ασφάλισης. Με την κάθετη μείωση των δαπανών για την Παιδεία, την Υγεία και την Κοινωνική Ασφάλιση. Με την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου για τα ΑΕΙ, που βάζει τέλος στο Πανεπιστήμιο, στις επι-

στήμες, στους πτυχιούχους και στο Άσυλο και επιβάλλει εξοντωτικά διδάκτρα. Με την κατάργηση των σχολικών βιβλίων για φέτος, με την ουσιαστική κατάργηση των προσλήψεων εκπαιδευτικών και την τρομακτική έλλειψη σε λειτουργικές δαπάνες για σχολεία και Πανεπιστήμια κ.α. Με το κλείσιμο νοσοκομείων, κλινικών, την επιβολή εισιτηρίου για εξετάσεις κ.α. Με μια σειρά αντισφαλιστικών νόμων και διαταγμάτων που ουσιαστικά ανεβάζουν το όριο συνταξιοδότησης στα 68-70 έτη και κατεβάζουν τις συντάξεις στα 300 ευρώ. Με το κόψιμο του ΕΚΑΣ, τη δραστηκή συρρίκνωση ως κατάργηση των επικουρικών συντάξεων κ.α.

- Το κολοσσιαίο πρόγραμμα ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, των δημοσίων επιχειρήσεων, του νερού, του ρεύματος, των συγκοινωνιών, των δρόμων, των λιμανιών, των πάρκων, των μνημείων, των νησιών κ.α. Δηλαδή όλης εκείνης της περιουσίας και της υποδομής που στηρίζει μέχρι τώρα το βιοτικό μας επίπεδο, που έκανε «ανθρώπινη» και υποφερτή τη ζωή μας, και που χρειάστηκαν δεκαετίες για να τη δημιουργήσουν με τον ιδρώτα τους οι εργαζόμενοι.

Η κρίση όχι μόνο δε θα σταματήσει αλλά θα βαθύνει...

Όλη η μέχρι τώρα βία, πρωτοφανής και κολοσσιαία αναδιανομή πλούτου, όλες αυτές οι θυσίες, όχι μόνο δεν μας βγάζουν από την κρίση, όχι μόνο δεν σταματούν την κρίση αλλά μας οδηγούν στην πλήρη πλέον κατάρρευση της κοινωνίας μας, στην απόλυτη καταστροφή.

Την τριετία 2009-2011 το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν (δηλαδή η αξία όλων των προϊόντων και υπηρεσιών που παράγουμε μέσα σ' ένα χρόνο) θα έχει μειωθεί μέχρι το τέλος της χρονιάς κατά 13%. Η βιομηχανική παραγωγή

θα μειωθεί πάνω από 22%. Τα Δημόσια Έργα έχουν πρακτικά σταματήσει, ενώ η πτώση στην οικονομία έχει ξεπεράσει το 50%.

Η ανεργία επίσημα είναι στο 16%, όμως όλοι ομολογούν ότι είναι πολύ παραπάνω, ότι οι άνεργοι είναι 1,2 εκατομμύρια και μέχρι το τέλος της χρονιάς θα φτάσουν το 1,5 εκατ. Άλλο 1 εκατ. είναι υποαπασχολούμενοι (με ελα-

**Αγώνας μέχρι τέλος
Αποκλεισμός της ΔΕΘ -
Κάτω η κυβέρνηση**

Το δίλημμα είναι ωμό και άμεσο: Ή αυτοί ή εμείς. Γι' αυτό πρέπει να διώξουμε όλο αυτό το χρεοκοπημένο οικονομικό και πολιτικό σύστημα για ν' αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω τον πλούτο που παράγουμε και όσα μας έχουν ήδη αρπάξει για να φτιάξουν τις αμύθητες περιουσίες τους, όπως τα 600 δις των καταθέσεων των Ελλήνων πλουσίων στις ελβετικές τράπεζες.

Να συνεχίσουμε με ακόμη μεγαλύτερη ένταση τον αγώνα μέχρι να ριζούμε αυτή την άθλια και ετοιμόρροπη κυβέρνηση των δωσίλογων, μέχρι να διώξουμε την Τρόικα και να καταργήσουμε όλα τα Μνημόνια.

Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτε από την επίσημη ρεφορμιστική αριστερά (ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ) που, παράλυτη μπροστά στις ανάγκες της οργάνωσης και της γιγάντωσης του αγώνα μας, το μόνο που κάνει είναι να ζητιανεύει εκλογές. Ειδικά από το ΚΚΕ,

που όχι μόνο αδιαφορεί για κάθε κίνημα, αλλά και εκτοξεύει κάθε είδους συκοφαντία ενάντια στο κίνημά μας.

- Να μαζικοποιήσουμε και να ενισχύσουμε το κίνημα των Πλατειών: Δεν πρόκειται να φύγουμε από καμία πλατεία, δεν πρόκειται να φύγουμε από την Πλατεία Συντάγματος μέχρι να φύγουν όλοι αυτοί και οι πολιτικές τους.

- Να ενισχύσουμε το κίνημα των Πλατειών, δημιουργώντας λαϊκές συνελεύσεις στις πλατείες όλων των συνοικιών για να αποτρέψουμε την εφαρμογή των Μνημονίων και του Μεσοπρόθεσμου στην πράξη, αλλά και για να αντιμετωπίσουμε τις επιπτώσεις της κρίσης. Οργανωμένοι στις λαϊκές συνελεύσεις κάθε συνοικίας, να εμποδίσουμε το κλείσιμο σχολείων, πανεπιστημίων, την επιβολή διδάκτρων, το κλείσιμο νοσοκομείων ή κλινικών, το κόψιμο του ρεύματος ή του τηλεφώνου

ή του νερού, να βοηθήσουμε τους άνεργους, τους φτωχούς με μία διανομή προϊόντων, να εμποδίσουμε το κλείσιμο των εργοστασίων και των επιχειρήσεων, να σταματήσουμε τις απολύσεις ή την όποια προσπάθεια για μείωση των μισθών.

- Να χρησιμοποιήσουμε κάθε μορφή πάλης, αποκλεισμούς δρόμων, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων κ.α. Να προετοιμάσουμε μια πολιτική Γενική Απεργία Διαρκείας ώστε να τους στείλουμε στον αγύριστο. Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να πέσει και μπορούμε να τη ριζούμε. Όλοι στον αποκλεισμό της ΔΕΘ το Σάββατο 10 Σεπτεμβρίου για να μην επιτρέψουμε σ' αυτήν την κυβέρνηση και σ' αυτόν τον πρωθυπουργό ούτε να μιλήσουν, ούτε να εγκαινιάσουν την Έκθεση, ούτε να ανακοινώσουν την κυβερνητική τους πολιτική.

— Διαγραφή του χρέους. Δεν χρωστάμε, δεν πληρώνουμε. Εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, μεγάλων επιχειρήσεων και ΔΕΚΟ χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο.

— Απαγόρευση των Απολύσεων. Κατάργηση κάθε ελαστικής εργασίας. Σε κάθε επιχείρηση που κλείνει ή απολύει, δήμευση της περιουσίας των ιδιοκτητών και λειτουργία της κάτω από εργατικό έλεγχο. Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους, με 35ωρο-5νθήμερο-7ωρο.

— Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Εργατικός έλεγχος στις τιμές.

— Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις. Στόχος μας 1.400 ευρώ κατώτερος βασικός μισθός για όλους. Κανένας εργαζόμενος χωρίς συλλογική σύμβαση εργασίας.

— Αύξηση των κοινωνικών δαπανών, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, πρόγραμμα οικοδόμησης σχολείων, νοσοκομείων, εργατικών-λαϊκών κατοικιών και προστασίας του περιβάλλοντος.

— Άμεση επιστροφή στα ασφαλιστικά ταμεία όλων των κλεμμένων και των οφειλών κράτους και εργοδοτών. Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**
www.okde.gr
ergatikipali@okde.gr

στικές και ευέλικτες μορφές εργασίας, ανασφάλιστοι κ.α.). Σχεδόν ένας στους δύο νέους είναι άνεργος. Και ο αριθμός των Ελλήνων κάτω από το όριο της φτώχειας έχει ξεπεράσει το 25% και αυξάνει.

Αυτή η πολιτική της κυβέρνησης, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, δηλαδή η πολιτική των Ελλήνων και Ευρωπαίων επιχειρηματιών και τραπεζιτών, όχι μόνο μας εξαθλιώνει, όχι μόνο καταστρέφει την κοινωνία μας αλλά είναι και εντελώς αναποτελεσματική, αδιέξοδη και αυτοκαταστροφική. Θα οδηγήσει συνεχώς σε μεγαλύτερο βάθος της κρίσης, δηλαδή σε όλο και περισσότερα μέτρα που θα επιδεινώνουν την κρίση και αυτό δεν έχει τέλος. Αν τους αφήσουμε, θα γίνουμε κοινωνία ερειπίων, όπου θα περιφέρονται σκελετωμένοι άνθρωποι και μια χούφτα επιχειρηματιών θα συγκεντρώνουν ό,τι πλούτο απομένει.

Φοιτητές

Καταλήψεις μέχρι τη νίκη!

Να ανατρέψουμε τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας και το νόμο Διαμαντοπούλου

Μέσα στο καλοκαίρι και παρά το μεγαλειώδες κίνημα των πλατειών, που τον Ιούνιο κόντεψε να στείλει τον Παπανδρέου και τη συμμορία του μια ώρα αρχύτερα στα σπίτια τους, η χουντική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, γαντζωμένη με κάθε τρόπο στην εξουσία και χωρίς την παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση, κατέβα-σε και ψήφισε ένα νέο νόμο-πλαίσιο για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ. Το νόμο ψήφισε σύσσωμος ο αντιδραστικός συρφετός του κοινοβουλίου (ΝΔ, ΛΑΟΣ, ΔΗΣΥ).

Ο νέος νόμος και γενικότερα η πολιτική της κυβέρνησης για την εκπαίδευση αποτελούν μια τομή και στοχεύουν στη βίαιη και απότομη προσαρμογή της στο αδιέξοδο, τη σαπίλα και την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Ειδικά για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, έχουμε ένα καταστροφικό ξεθεμελιώμα της, μια βαθιά ανατροπή και ταυτόχρονα έναν εκφυλισμό της ίδιας της έννοιας, της δομής, της λειτουργίας και της σχέσης της με την οικονομία, την εργασία και την κοινωνία.

Βασικοί άξονες και

επιπτώσεις του νόμου

1. Κατάργηση της δωρεάν εκπαίδευσης. Μετατροπή των ΑΕΙ και ΤΕΙ σε Ανώνυμες Εταιρείες και επιβολή διδάκτρων. Τα ΑΕΙ και ΤΕΙ θα μετατραπούν σε ανώνυμες εταιρείες, που δεν θα ανήκουν στο δημόσιο και συνεπώς δεν θα χρηματοδοτούνται απ' αυτό, αλλά μόνο θα «επιχορηγούνται» και μάλιστα υπό αυστηρές προϋποθέσεις. Βασική πηγή της χρηματοδότησής τους θα γίνουν αναπόφευκτα τα διδάκτρα και το ξεπούλημα της περιουσίας τους.

2. Κατάργηση ασύλου και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Καταργείται πλήρως το πανεπιστημιακό άσυλο, το οποίο δεν υφίσταται καν σαν έννοια στο νόμο. Αυτό θα σημαίνει την κατάργηση όλων των φοιτητικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, την αποδυνάμωση/απαγόρευση του φοιτητικού συνδικαλισμού, των συνελεύσεων, καταλήψεων κ.α. Πάνω απ' όλα **χωρίς άσυλο δεν υφίσταται δημόσια και δωρεάν παιδεία**, αφού θα καταργηθεί κάθε έλεγχος των εργαζομένων, του λαού και των φοιτητών πάνω στα πανεπιστήμια.

3. Κατάργηση των πτυχίων και των εργασιακών/επαγγελματικών δικαιωμάτων τους. Τα πτυχία θα αντικατασταθούν από έναν αριθμό «πιστωτικών μονάδων». Τα νέα «πτυχία» θα είναι μονοετή, διετή, τριετή κλπ. ενώ θα συνυπολογίζονται πιστωτικές μονάδες από σεμινάρια, δια βίου μάθηση, εργασία σε επιχειρήσεις κ.α. Αυτό το άθροισμα των πιστωτικών μονάδων δεν θα έχει καμία νόμιμη ισχύ και αξία, αφού θα πρέπει συνεχώς να επαναξιολογούνται.

4. Κατάργηση του δικαιώματος στη μόρφωση. Ραγδαία υποβάθμιση του

μορφωτικού επιπέδου των αποφοίτων και μείωση του αριθμού των μορφωμένων στην χώρα μας. Κάθε φοιτητής θα ακολουθεί μια μοναχική πορεία ανάλογα με τα χρήματα που έχει για ν' αγοράσει πιστωτικές μονάδες, μαθήματα και δεξιότητες. Η κάθετη μείωση των μορφωμένων αλλά και η αντικατάσταση της επιστήμης με δεξιότητες και με μια όλο και πιο ρηχή κατάρτιση, θα επιφέρει μια μακροπρόθεσμη και καταστροφική υποβάθμιση της κοινωνίας -θέτοντας σε κίνδυνο ακόμη και την απλή αναπαραγωγή/διατήρηση των επιστημών- και κυρίως καταστρέφοντας τη σημαντικότερη παραγωγική δύναμη της κοινωνίας, την ειδικευμένη εργατική δύναμη.

5. Αλλαγές στη διοίκηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Τα ΑΕΙ-ΤΕΙ θα διοικούνται από διορισμένα συμβούλια διοίκησης (στα οποία θα συμμετέχουν και επιχειρηματίες, πολιτικοί κ.α.), που θα αποφασίζουν για τα πάντα (επιβολή διδάκτρων, πώληση περιουσίας των ιδρυμάτων, προγράμματα σπουδών κλπ.) χωρίς να λογοδοτούν σε κανέναν.

Το φοιτητικό κίνημα ξανά στους δρόμους

Η απάντηση των φοιτητών απέναντι σ' αυτή την πρόκληση της κυβέρνησης ήταν άμεση. Στις 24/8, μέρα ψήφισής του νόμου, 1.500 φοιτητές και πανεπιστημιακοί διαδηλώσαν στην Αθήνα, ενώ διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις της χώρας. Από την Δευτέρα 29/8 (μέρα έναρξης της εξεταστικής) άρχισαν να πραγματοποιούνται γενικές συνελεύσεις σε πολλούς συλλόγους σε όλη τη χώρα. Μέχρι τις 2/9, οι καταλήψεις σχολών και τμημάτων είχαν ξεπεράσει τις 200. Πολλές απ' αυτές έχουν προκύψει από αρκετά μαζικές συνελεύσεις και συντριπτικές ψηφοφορίες υπέρ της κατάληψης. Μέσα στην εβδομάδα 5-9 Σεπτεμβρίου είχαν προγραμματιστεί συνελεύσεις σχεδόν σε όλους τους συλλόγους. Στις 1 και 2 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκαν φοιτητικές πορείες σε πολλές πόλεις (3.000 διαδηλωτές στην Αθήνα, 1.500 στη Θεσσαλονίκη), ενώ οι σύλλογοι ήδη προετοιμάζονται για νέο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο την Πέμπτη 8/9 και για πανελλαδική κινητοποίηση στα εγκαίνια της ΔΕΘ στις 10/9.

Η άμεση και δυναμική κινητοποίηση του φοιτητικού κινήματος ουσιαστικά μέσα στο καλοκαίρι δημιουργεί μεγάλη αισιοδοξία και φανερώνει τις τεράστιες προοπτικές που υπάρχουν για ένα δυναμικό και με παραστάσεις αγώνα κομμάτι της νεολαίας να μπει οργανωμένα στο κύμα αγώνων που συγκλονίζει τη χώρα τον τελευταίο 1,5 χρόνο. Οι φοιτητές παίρνουν την σκυτάλη από τις πλατείες και αφενός με τις εμπειρίες και παρακαταθήκες που αυτές άφησαν και αφετέρου με τη γενικότερη ενοποίηση σχεδόν όλων των στρωμάτων της κοινωνίας, η οποία έχει αντικειμενικά επέλθει

κάτω από το ζυγό του μνημονίου, φαίνεται να έχουν όλα τα φόντα για ν' αποτελέσουν τον άξονα/πυροδότη μιας γενικότερης εξέγερσης που θα ρίξει τη χούντα κυβέρνησης-Τρόικας.

Η στάση των πολιτικών δυνάμεων

- ΔΑΠ-ΠΑΣΠ: Σε πρώτη φάση χρησιμοποιούν σκληρή γλώσσα απέναντι στο νόμο και την κυβέρνηση. Σε αρκετές σχολές κατεβάζουν πλαίσια με πρόταση για καταλήψεις ή αποσύρουν τα δικά τους και στηρίζουν τα πλαίσια αγώνα. Αν και σ' έναν βαθμό ΠΑΣΟΚ και ΝΔ έχουν χάσει τον έλεγχο πάνω στις ίδιες τις παρατάξεις τους, αυτές παίζουν ύπουλο ρόλο και σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να συνδιαμορφώσουμε μαζί τους και να τους δεχτούμε στα πλαίσια αγώνα.

- ΠΚΣ (ΚΚΕ): Παίζει τον βρώμικο ρόλο που έπαιξε και το 2006-07 - και μάλιστα τώρα θα το κάνει με ακόμα μεγαλύτερη λύσσα Δεν προτείνει καταλήψεις και αφιερώνει το μεγαλύτερο μέρος του λόγου της για να συκοφαντήσει όποιον αγωνίζεται ενάντια στο νόμο. Σε αρκετές σχολές παίζει το ρόλο της «εγγυητριας δύναμης» για την «ομαλή λειτουργία» των σχολών και στηρίζεται από το μπλοκ της αντικατάληψης. Δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση μέρος του αγωνιστικού μπλοκ και πρέπει να μείνουν έξω από τα κοινά πλαίσια, γιατί σε αντίθετη περίπτωση θα προσπαθήσουν να διαβρώσουν το κίνημα από τα μέσα.

- ΕΑΑΚ: Αν και μπήκαν δυναμικά στον πρώτο γύρο των συνελεύσεων και βοήθησαν στην πανελλαδική εξάπλωση του, εμφανίζουν σοβαρά προβλήματα στην ανάλυση του νόμου (υποβάθμιση των διδάκτρων, υπέρμετρη αναφορά στο θέμα της εντατικοποίησης, καλλιέργεια αυταπατών για τη συνδιοίκηση κ.α.) και στη γενικότερη ανάλυση τους για την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, το βάθος της επίθεσης κ.α. Έχουν προβληματικό σχεδιασμό για την εξωστρέφεια του κινήματος, υποβαθμίζοντας το κίνημα των πλατειών και παράλληλα υπερτονίζοντας την αναγκαιότητα ή και τα όρια/δυνατότητες της ενότητας με τις «πρωτοβουλίες πρωτοβάθμιων σωματείων» αλλά και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των εκπαιδευτικών (ΔΟΕ, ΟΛΜΕ), δημιουργώντας εύλογα ερωτήματα για τον αν έχουν μπει ήδη σε μια πρώιμη «αγωνιστική» προεκλογική περίοδο. Τέλος, κάνουν συνεχείς εκλήσεις ενότητας προς την ΠΚΣ, την οποία είναι έτοιμοι να δεχτούν μετά βαΐων και κλάδων στα κοινά πλαίσια...

Η πρόταση της ΣΣΠ

Ο ήδη ψηφισμένος νόμος αλλά και η περίοδος που διανύουμε δημιουργούν νέα δεδομένα και βάζουν νέα καθήκοντα στο φοιτητικό κίνημα, που είναι απαραίτητο να έχει ένα ξεκάθαρο σχέδιο για

την ανάπτυξη και δράση του:

- Μαζί με την πάλη ενάντια στο νόμο Διαμαντοπούλου και στη συνολική επίθεση στην παιδεία, πρέπει να προτάξουμε την πάλη μας ενάντια στην χούντα κυβέρνησης, εργοδοτών και Τρόικας.

- Εξαπλώνοντας τις καταλήψεις μας θα πρέπει ν' απευθυνθούμε προς τους εργαζόμενους στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, μαθητές, εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους, γονείς, τους «αγανακτισμένους» των πλατειών. Να οικοδομήσουμε κοινό μέτωπο αγώνα με όποιον θέλει να αγωνιστεί ενάντια στη διάλυση της δημόσιας παιδείας. Μαζί με τις δικές μας μορφές αυτοοργάνωσης, πρέπει να δημιουργήσουμε κοινά συντονιστικά και δομές με όλους αυτούς και ειδικά με το κίνημα των πλατειών.

- Πέρα από τις κλασικές μορφές πάλης, δηλαδή την κατάληψη και τη διαδήλωση, θα πρέπει να προχωρήσουμε σε νέες εξωστρεφείς μορφές: συνοικιακές διαδηλώσεις, αποκλεισμούς δρόμων, καταλήψεις δημόσιων οργανισμών και επιχειρήσεων, στα γραφεία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ κλπ. Επίσης θα πρέπει να οργανωθούμε για ν' αντιμετωπίσουμε την καταστολή της αστυνομίας.

- Πρέπει να δώσουμε ένα μήνυμα αποφασιστικότητας σε όλη την κοινωνία, ότι θα πάμε αυτό τον αγώνα μέχρι τέλους, μέχρι τη νίκη. Δε θα μας σώσει κανένας πρύτανης, συμμαχίες στα χαρτιά με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία κλπ. ή ακόμα και οι εκλογές (μπορεί να έρθουν σύντομα). Αντί γι' αυτά να προτάξουμε την άποψη ότι αυτή η χούντα και οι νόμοι της πέφτουν μόνο με μαζικό και παρατεταμένο αγώνα στις πλατείες, στους δρόμους και στα οδοφράγματα.

Με λίγα λόγια, **το φοιτητικό κίνημα, μαζί με το υπόλοιπο εκπαιδευτικό κίνημα και το κίνημα των πλατειών, πρέπει να γίνει ένα ζωντανό κέντρο αγώνα για όλη την κοινωνία**, όπου θα καλεί όλα τα πληττόμενα κομμάτια της σε μια παρατεταμένη εξέγερση με στόχο την πτώση της χούντας κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ και των ατελειώτων και δυσβάσταχτων μέτρων.

Η νεολαία σε όλο τον κόσμο, από τις αραβικές επαναστάσεις και τα προάστια του Λονδίνου μέχρι τα αιματοβαμμένα οδοφράγματα στη Χιλή, ξεγειρείται και κραυγάζει ότι: **Δεν θα πετάξετε τη γενιά μας στα σκουπίδια!** - παίρνοντας μέρος δυναμικά στην αναγκαία προσπάθεια για την οριστική ανατροπή αυτής της θλιβερής κατάστασης που ζούμε και την επιβολή μιας άλλης διαχείρισης και οργάνωσης της οικονομίας, της εκπαίδευσης και της κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανθρωπίνες ανάγκες, τις ηθικές και πνευματικές αξίες, τον πολιτισμό και το περιβάλλον. **Ή ΑΥΤΟΙ Ή ΕΜΕΙΣ!**

■ Γιώργος Θ.
(Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη)

Καζάνι που βράζει η Δημόσια Εκπαίδευση

Η «χουντική» κυβέρνηση του Πιωργάκη, εφαρμόζοντας το Μνημόνιο και το Μεσοπρόθεσμο, έχει εξαπολύσει μια σφοδρή επίθεση στον χώρο της εκπαίδευσης, με στόχο την πλήρη διάλυση των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των μισθολογικών και εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών αλλά και του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της παιδείας.

Τα προβλήματα στα σχολεία είναι εκρηκτικά. Χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών δημιουργούνται λόγω των συσσωρευμένων ελλείψεων από τα προηγούμενα χρόνια αλλά κυρίως των πιο ολιγάριθμων διορισμών μεταπολεμικά (546 έναντι 2.500 πέρσι), την στιγμή που συνταξιοδοτούνται 6.000 εκπαιδευτικοί. Πρόθεση του υπουργείου είναι να καλυφθούν οι ώρες όσο το δυνατόν από τον «εξορθολογισμό του ανθρώπινου δυναμικού», εφαρμόζοντας διάταξη του νόμου 3848/2010 που προβλέπει μετακινήσεις εκπαιδευτικών σε όλη τη χώρα, αφήνοντας ανοικτό και το ενδεχόμενο αύξησης του ωραρίου των υπηρετούντων εκπαιδευτικών. Η ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας για τον αριθμό των προσλήψεων αναπληρωτών, 16.220 από τον κρατικό προϋπολογισμό και 4.500 μέσω ΕΣΠΑ (που αντίκειται και στις ανακοινώσεις για 50% μείωση των συμβασιούχων στο Δημόσιο), φανερώνει το μέγεθος του προβλήματος και κάνει ξεκάθαρη την πρόθεση της κυβέρνησης για γενίκευση και εδραίωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας και στην εκπαίδευση.

Ταυτόχρονα έρχεται η ώρα για τις καταργήσεις/συγχωνεύσεις σχολείων. Δημιουργούνται τμήματα με πολύ περισσότερους μαθητές και πολλοί στην επαρχία διανύουν πλέον μεγάλες αποστάσεις για να πάνε σχολείο. Το υπουργείο επίσης ανακοίνωσε στις 2/9 ότι με την έναρξη της σχολικής χρονιάς δεν θα είναι έτοιμα τα βιβλία και αντί γι' αυτά θα διανεμηθούν στους μαθητές DVD (για να τα εκτυπώσουν) ή φωτοτυπίες!

Το Υπουργείο Παιδείας φτιάχνει το «νέο σχολείο» του ΔΝΤ και της Τρόικας. Σε 180 νηπιαγωγεία, δημοτικά και γυμνάσια θα εφαρμοστούν πιλοτικά τα νέα προγράμματα σπουδών, με στόχο την καθολική εφαρμογή τους την επόμενη σχολική χρονιά. Χαρακτηριστικό αυτών των προγραμμάτων είναι η διαφοροποίηση ανάλογα με τις «δυνατότητες» των μαθητών και των σχολείων. Στην Α' Λυκείου -πρώτη τάξη εφαρμογής του «νέου λυκείου»- θα εφαρμοστούν αναμορφωμένα προγράμματα σπουδών για τις φυσικές επιστήμες και την ελληνική γλώσσα. Επίσης, θα εισαχθεί η ερευνητική εργασία (project) που, όπως έχει ανακοινωθεί, θα περιλαμβάνει χρήση της τεχνολογίας και του διαδικτύου, οδηγώντας ουσιαστικά τους μαθητές στη συλλογή πληροφοριών από το ίντερνετ. Βασική κατεύθυνση όλων των παραπάνω είναι η φτηνή υποκατάσταση της όποιας στέρεας γνώσης από εντελώς στοιχειώδεις δεξιότητες.

Ιδρύονται τεχνολογικά Λύκεια, όπου με υποσχέσεις για «επαγγελματικά δικαιώματα» η κυβέρνηση αφενός θέλει να διοχετεύσει τη μεγάλη μάζα των μαθητών σ' έναν προθάλαμο δια βίου μάθησης, για ν' αποτελέσουν ένα ακόμα πιο φτηνό και «ευέλικτο» εργατικό δυναμικό και αφετέρου επιδιώκει την προσαρμο-

γή της γνώσης και της εκπαίδευσης στην αγορά, δηλαδή στην κρίση και την βαρβαρότητα του συστήματος.

Απαραίτητος για τη λειτουργία αυτού του σχολείου είναι ο διευθυντής-μάντζερ, σ' ένα νέο αυταρχικό πλαίσιο λειτουργίας.

Μέχρι τώρα, οι περικοπές που προβλέπει το Μεσοπρόθεσμο για τους εκπαιδευτικούς είναι δυσβάστακτες: 1) Μείωση 150 ευρώ το μήνα καθαρά (από τη μείωση του αφορολόγητου στα 8.000 από 12.000 ευρώ, με συνέπεια την αύξηση του φόρου κάθε μήνα μέχρι και 40 ευρώ και αναδρομικά από 1 Ιουλίου - περικοπή 50 ευρώ από το κίνητρο απόδοσης αναδρομικά από 1 Ιουλίου - εισφορά 2% επί των ακαθάριστων αποδοχών υπέρ ανέργων και αναδρομικά από 1 Γενάρη - εισφορά 1% επί των ακαθάριστων αποδοχών για το Ταμείο Πρόνοιας χωρίς να έχει διευκρινιστεί η αναδρομική ισχύ του). 2) Αναδρομικός κεφαλικός φόρος για τα εισοδήματα του 2010 μέσα στον Σεπτέμβρη (1% για ετήσιο εισόδημα μέχρι 20.000 ευρώ και 2% από 20.000 και πάνω). Δηλαδή οι τρέχουσες και αναδρομικές περικοπές ισοδυναμούν μ' ένα μισθό μέχρι τα Χριστούγεννα. Και ακολουθούν οι περικοπές από το νέο μισθολόγιο-φτωχολόγιο.

Η παραπάνω κατάσταση στην εκπαίδευση, σε συνδυασμό με την έκρηξη στην τριτοβάθμια λόγω του νόμου Διαμαντοπούλου, είναι μια πραγματική βόμβα - και αντικειμενικά ενοποιεί μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς και γονείς και δημιουργεί σοβαρούς όρους για ένα πλατύ πανεκπαιδευτικό κίνημα. Αυτό το κίνημα θα πρέπει να ενωθεί με το κίνημα των Αγανακτισμένων και η πάλη για τη σωτηρία της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, για το δικαίωμα των παιδιών της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στη μόρφωση να γίνει περισσότερο από ποτέ υπόθεση όλης της κοινωνίας.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και οι ρεφορμιστές δεν θέλουν να έρθουν σε πραγματική σύγκρουση με την κυβέρνηση και την Τρόικα, γι' αυτό κατακερματίζουν τα προβλήματα και περιορίζονται σε κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας, προβάλλουν συντεχνιακές λογικές, όπως η ιδιαιτερότητα του εκπαιδευτικού επαγγέλματος κ.α. Υπονομεύουν έτσι τη δημιουργία πανεκπαιδευτικού και πανεργατικού κινήματος και σε επίπεδο κοινών αιτημάτων και σε επίπεδο κοινών αγώνων.

Τα αιτήματα να φύγει η κυβέρνηση και η Τρόικα, να ανατραπεί το Μνημόνιο και το Μεσοπρόθεσμο, να διαγραφεί το χρέος είναι στόχοι που διευρύνουν την αντίθεση στην εκπαιδευτική πολιτική και ανοίγουν δρόμους για πλατιές συμμαχίες με γονείς και εργαζόμενους. Με μαζικές γενικές συνελεύσεις σε σχολεία, σχολές και χώρους δουλειάς, με λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές και με κοινές επιτροπές αγώνα μαθητών, φοιτητών, γονιών, εκπαιδευτικών, εργαζομένων να οργανώσουμε μαχητικές κινητοποιήσεις για να σώσουμε τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση. Να δώσουμε όλοι δυναμικό παρόν στον αποκλεισμό της ΔΕΘ στις 10 Σεπτέμβρη και να κηρύξουμε τον Παπανδρέου και την κυβέρνησή του ανεπιθύμητους.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Από την δράση μας

Σωματείο Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών

Την χρονιά που πέρασε, το δημόσιο σχολείο δέχτηκε μεγάλα χτυπήματα από την τεράστια μείωση σε δαπάνες και διορισμούς, την κατάργηση ή υποβάθμιση ολόκληρων δομών όπως της ΠΔΣ, των αθλητικών σχολείων κλπ. Οι αναπληρωτές και ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί βιώσαμε την ανεργία και στην καλύτερη περίπτωση τη μείωση των μισθών, τα ΕΣΠΑ ή την 4ωρη ωρομισθία. Τώρα αυτή η επίθεση αποκτά τεράστια ένταση, μέσω νέων μειώσεων δαπανών, υποβάθμισης δομών όπως τα ολοήμερα αλλά και κατάργησης χιλιάδων σχολικών μονάδων. Με τους μαθητές να στριμώχνονται ακόμα περισσότερο στις τάξεις, το «νέο» και «ψηφιακό» σχολείο της Διαμαντοπούλου θα μοιάζει περισσότερο ως εγκαταλελειμμένο σχολείο στηριζόμενο μόνο στο φιλότιμο των εκπαιδευτικών.

Φτάσαμε να διορίζονται φέτος μόλις 546 εκπαιδευτικοί, με την αναλογία διορισμών-αποχωρήσεων να πλησιάζει το 1 προς 20! Ακόμα και οι προσλήψεις αναπληρωτών-ωρομισθίων μειώνονται δραματικά, αφού από 26.500 αναπληρωτές-ωρομίσθιους και 5.500 αναπληρωτές εκπαιδευτικούς μέσω ΕΣΠΑ, ανακοινώθηκαν φέτος 16.220 και 4.500 προσλήψεις αντίστοιχα. Όσοι θα δουλέψουμε φέτος, θα αντιμετωπίσουμε μια ακόμα αρπαγή χρημάτων ανάλογη με των υπόλοιπων δημοσίων υπαλλήλων, που μπορεί να φτάνει τα 1.000 ευρώ ετησίως, λόγω της μείωσης του αφορολόγητου στα 8.000 ευρώ αλλά και πλήθους μισθολογικών κρατήσεων. Κι αυτό πέρα από τον οδοστρωτήρα του νέου μισθολογίου.

Φέτος εκπνέει και το μεταβατικό στάδιο διορισμών με βάση το νόμο της Διαμαντοπούλου, που προβλέπει διορισμούς αυστηρά με βάση το ΑΣΕΠ και καταργεί την εργασιακή και διδακτική εμπειρία χρόνων για χιλιάδες εκπαιδευτικούς. Αποτελεί το λιγότερο κοροϊδία η πραγματοποίηση ενός νέου ΑΣΕΠ, όταν εξαιτίας του εκμηδενισμού των διορισμών δεκάδες χιλιάδες αδιόριστοι εκπαιδευτικοί παραμένουν στους πίνακες διορισμών, όταν ακόμα και επιτυγχόντες του ΑΣΕΠ του 2008 παραμένουν αδιόριστοι.

Έντονη αναμένεται και η επίθεση στο εργασιακό καθεστώς. Πέρσι το Υπουργείο Παιδείας επιχείρησε μια πρώτη μεταβολή των εργασιακών σχέσεων, κύρια με την επιβολή συμβάσεων μέσω ΕΣΠΑ αλλά και με τον κατακερματισμό των κενών και την πρόσληψη εκπαιδευτικών με 4 ώρες. Αποκορύφωμα της τακτικής αυτής αποτέλεσε τον Απρίλιο, σε σχολείο της Αττικής, η κάλυψη μιας κενής θέσης γυμναστή με 5 ωρομίσθιους! Η επίθεση φέτος φαίνεται να γενικεύεται, μιας και ολόκληρες δομές όπως τα δημόσια ΙΕΚ ή τα σχολεία Δεύτερης Ευκαιρίας περνούν στην εποπτεία του ΙΔΕΚΕ (Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου του Υπουργείου Παιδείας) που επιβάλει αυθαίρετα τη μετατροπή των συμβάσεων από συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις έργου. Έτσι, οι εκπαιδευτικοί των ΙΕΚ -που παραμένουν απλήρωτοι από το 2008- βαφτίζονται «εργολάβοι», γεγονός που δεν τους επιτρέπει να ενταχθούν μετά τη λήξη της σύμβασης στο ταμείο ανεργίας - και φυσικά θα έχουν δραματική μείωση των αποδοχών τους, μιας και δεν δικαιούνται δώρα, άδειες, επιδόματα. Χαρακτηριστικό της πολιτικής του Υπ. Παιδείας αποτελεί η προκήρυξη προσλήψεων για τα Σχολεία Δεύτερης Ευκαιρίας (ΣΔΕ), που επιβάλει σε κάθε υποψήφιο να δηλώσει μόνο ένα σχολείο και υποχρεωτική έκδοση Απόδειξης Παροχής Υπηρεσιών απ' τους ωρομίσθιους που θα εργαστούν στα ΣΔΕ.

Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να ενώσουμε τη φωνή μας με τους «αγανακτισμένους» και τους εκπαιδευτικούς όλης της Ελλάδας, στα μπλόκα που αποφάσισε η λαϊκή συνέλευση του Λευκού Πύργου, ώστε να εμποδίσουμε την πρόσβαση του πρωθυπουργού και των υπουργών του στο Βελλίδιο στις 10 Σεπτέμβρη, ημέρα εγκαινίων της ΔΕΘ.

- Να μην κλείσει κανένα σχολείο. Να μη μειωθούν οι δαπάνες για την παιδεία. Μαζικούς διορισμούς για την κάλυψη όλων των κενών.

- Να αναγνωριστεί η προϋπηρεσία μας ως βασικό προσόν διορισμού. Παράταση του μεταβατικού σταδίου για όλες τις ειδικότητες.

- Όχι στις συμβάσεις έργου και την έκδοση ΑΠΥ. Αξιοπρεπείς εργασιακές σχέσεις και άμεση καταβολή των δεδουλευμένων.

Αναζωπύρωση της Εξέγερσης σε Αίγυπτο και Τυνησία

Οι κοινωνικές και πολιτικές ανακατατάξεις συνεχίζονται

Λίγους μήνες μετά την ανατροπή του Μπεν Άλι στην Τυνησία και του Μουμπάρακ στην Αίγυπτο, ο κόσμος πλημμυρίζει και πάλι τις πλατείες Ταχρίρ του Καΐρου και Κασμπάχ της Τύνιδας. Οι λαοί απαιτούν να προχωρήσουν οι κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές, που ξεκίνησαν με τις μεγάλες εξεγέρσεις και που έχουν μπει στον πάγο από τα μεταβατικά καθεστώτα στις δύο χώρες.

Η Αίγυπτος και πάλι στην Πρώτη Γραμμή

Στην Αίγυπτο η κατάσταση πολώνεται μέρα με τη μέρα, καθώς το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, που έχει αναλάβει τη διακυβέρνηση μέχρι τις εκλογές, από τη μία κωλυσιεργεί στην ικανοποίηση των κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών αιτημάτων της εξέγερσης, από την άλλη έχει προχωρήσει ελάχιστα την εκκαθάριση του δημόσιου τομέα και της δικαιοσύνης από τους συνεργάτες του Μουμπάρακ. Προσπαθεί να εξομαλύνει την κατάσταση, πλήττοντας όσο γίνεται λιγότερο την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων. Έτσι, ενώ η ανεργία και η κρίση εξακολουθούν να μαστίζουν τη χώρα, υπαναχώρησε στην υπόσχεση για θέσπιση προοδευτικής φορολόγησης των εισοδημάτων και φορολόγησης των επιχειρήσεων, δεν φαίνεται διατεθειμένο να παραχωρήσει τον ελάχιστο μισθό των 1.200 λιρών, ούτε να εθνικοποιήσει τα εργοστάσια που ιδιωτικοποιήθηκαν τη δεκαετία του 2000. Αντίθετα, προχώρησε στη σύναψη συμφωνίας με το ΔΝΤ για δάνειο τριών δισεκατομμυρίων δολαρίων, με τους γνωστούς επαχθείς, νεοφιλελεύθερους όρους, γεγονός που προδικάζει την επιδείνωση της κρίσης. Επιπλέον, ξήλωσε μεν κάποια από τα πρωτοκλασάτα στελέχη του προηγούμενου καθεστώτος, τα υπόλοιπα όμως παραμένουν στη θέση τους. Οι περισσότεροι από τους αστυνομικούς που κατηγορούνται για δολοφονίες διαδηλωτών έχουν αθωωθεί, ενώ μόνο τρεις πρώην υπουργοί έχουν καταδικαστεί για διασπάθιση του δημόσιου χρήματος. Η εξουσία του στρατού έχει ξεπεράσει κάθε όριο, οι συλλήψεις και τα στρατοδικεία για πολίτες δίνουν και παίρνουν, καθώς εξακολουθεί να ισχύει η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης που είχε επιβληθεί επί Μουμπάρακ. Γίνονται συντονισμένες προσπάθειες, με τη βοήθεια της Δύσης, να επιβληθεί πριν από τις εκλογές μια «διακήρυξη βασικών συνταγματικών αρχών», που θα εξασφαλίζει στο στρατό έναν κομβικό ρόλο στη διακυβέρνηση της χώρας, όπως συμβαίνει στην Τουρκία.

Η δυναμική, ωστόσο, που δημιουργήθηκε με την εξέγερση και οι κοινωνικές ανακατατάξεις που έχουν ξεκινήσει δεν ήταν δυνατόν να επιτρέψουν έτσι εύκολα την ακύρωση όσων κατακτήθηκαν. Έτσι, από τις αρχές Ιούλη, η πλατεία Ταχρίρ βρίσκεται και πάλι υπό κατάληψη, ενώ ξεσπούν απεργίες και διαδηλώσεις σε Κάιρο, Σουέζ και Αλεξάνδρεια. Ένα μέτωπο 28 κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων (νεολαίας, φιλελεύθερων, αριστερών και συνδικάτων) έχει εκ νέου δημιουργηθεί, απαιτώντας να επιταχυνθεί το ξήλωμα του προηγούμενου καθεστώτος και να προχωρήσουν ταχύτατα οι κοινωνικές και πολιτικές μεταρρυθμίσεις, να σταματήσουν τα στρατοδικεία, να περιοριστεί ο ρόλος του στρατού και να αποχωρήσει το κυβερνών στρατιωτικό συμβούλιο από την εξουσία. Απαιτούν επίσης να υπάρχει λαϊκός έλεγχος στις προτάσεις αλλαγής του Συντάγματος που, προς το παρόν, επεξεργάζεται μια επιτροπή με τη συμμετοχή μόνο των Αδελφών Μουσουλμάνων από τα κόμματα που νομιμοποιήθηκαν μετά την εξέγερση. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι δεν συμμετέχουν στο νέο γύρο κινητοποιήσεων, πολλαπλασιάζοντας μάλιστα τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης και στήριξης του στρατού.

Μπορεί έτσι να αυξάνουν τις πιθανότητες συμμετοχής τους στην κυβέρνηση την επαύριο των εκλογών, απομακρύνονται όμως μακροπρόθεσμα από τις μάζες. Παράλληλα, η Ομοσπονδία Ανεξάρτητων Συνδικάτων συνεχίζει να δημιουργεί συνδικάτα και τοπικά παραρτήματα, οργανώνοντας τους εργαζόμενους, ενώ στην πρώτη γραμμή εξακολουθούν να βρίσκονται οι οργανώσεις της νεολαίας (Κίνημα της 6ης Απριλίου και Συνασπισμός της Επαναστατικής Νεολαίας). Οι προσπάθειες του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου να κατευνάσει τις νέες κινητοποιήσεις με την απόλυση 700 αξιωματικών της αστυνομίας που κατηγορούνται για δολοφονίες και βασανισμούς διαδηλωτών, την αναγγελία ανασχηματισμού και επιβολής ορίων στη λειτουργία της επιτροπής για το Σύνταγμα και την προσαγωγή του Μουμπάρακ και των γιών του σε δίκη, δεν έχουν το προσδοκώμενο αποτέλεσμα, αφού οι κινητοποιήσεις δεν φαίνεται να υποχωρούν.

Νέο κύμα κινητοποιήσεων και στην Τυνησία

Από τα μέσα του Ιούλη, η πλατεία Κασμπάχ της Τύνιδας έχει γίνει και πάλι πεδίο συγκρούσεων μεταξύ της επαναστατημένης νεολαίας - κατά κύριο λόγο - και των αστυνομικών δυνάμεων της μεταβατικής κυβέρνησης, που, όπως και στην Αίγυπτο, κωλυσιεργεί και παρεμποδίζει την ικανοποίηση των αιτημάτων της εξέγερσης. Οι υπεύθυνοι για τις δολοφονίες διαδηλωτών και οι περισσότεροι διευθυντές του προηγούμενου καθεστώτος παραμένουν στις θέσεις τους, ενώ η οικονομική κατάσταση των λαϊκών στρωμάτων και οι εργασιακές συνθήκες δεν έχουν βελτιωθεί. Την ίδια στιγμή, η Ανώτατη Επιτροπή για την Προστασία της Επανάστασης ελέγχεται ουσιαστικά από την κυβέρνηση, που αποτελείται από αξιωματούχους του προηγούμενου καθεστώτος, όψιμους υποστηρικτές της εξέγερσης, που αφού κατέλαβαν την εξουσία χρησιμοποιούν κάθε μέσο προκειμένου να διατηρήσουν την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Όπως είναι φυσικό, ο κόσμος, που με τον αγώνα και το αίμα του κατάφερε να διώξει τον Μπεν Άλι και έμαθε να διεκδικεί το δικό και τα συμφέροντά του οργανώνοντας επιτροπές και συμβούλια, δεν υποτάχθηκε στη νέα προδοσία. Βγήκε και πάλι στο δρόμο και ξεκίνησε νέο μπαράζ απεργιών απαιτώντας μια Νέα Επανάσταση.

Σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις φαίνεται να αναλαμβάνει το Κομμουνιστικό Κόμμα Εργατών της Τυνησίας, που στις 22 Ιουλίου πραγματοποίησε το δεύτερο συνέδριό του, πρώτο σε καθεστώς νομιμότητας. Όχι μόνο επιβίωσε στο καθεστώς παρανομίας, παρά τις διώξεις και τις φυλακίσεις των μελών του, αλλά έχει καταφέρει να ριζώσει στην εργατική τάξη και έχει ερείσματα στη νεολαία. Αρνήθηκε να στηρίξει μια πολιτική εθνικού μετώπου με την αστική τάξη, πρωτοστάτησε στην υπεράσπιση των ισλαμιστών από τις διώξεις, αλλά και των δικαιωμάτων των γυναικών, συμμετείχε στο Μέτωπο 14 Γενάρη (συσπείρωση εννιά κομμάτων αριστερής, νασερικής και μπασαθικής προέλευσης), το οποίο πρωταγωνίστησε στις κινητοποιήσεις, και επιδιώκει, στην προσεχή εκλογική αναμέτρηση, το κατέβασμα ενός μετώπου με όσο περισσότερα αριστερά κόμματα γίνεται, με αιτήματα, πέρα από την καθαίρεση όλων των στηριγμάτων του προηγούμενου καθεστώτος και τον εκδημοκρατισμό, εθνικοποίηση όλων των πολυεθνικών, διαγραφή των χρεών, αυξήσεις στους μισθούς και εθνική ανεξαρτησία.

Το ποτάμι των εξεγέρσεων δε γυρίζει πίσω. Μπορεί να συναντά εμπόδια, μιας και οι ιμπεριαλιστές θα χρησιμοποιήσουν ότι μέσο διαθέτουν για να το σταματήσουν, όμως οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα έχουν τώρα τον πρώτο λόγο.

στον κόσμο...

ΧΙΛΗ

Τις πιο μεγαλειώδεις και μαχητικές κινητοποιήσεις μετά την πτώση της δικτατορίας του Πиноσέτ έζησε η Χιλή τον Αύγουστο, ύστερα από μακρόχρονο αγώνα των φοιτητών, των μαθητών και των καθηγητών για τη δημόσια εκπαίδευση, με 40 μαθητές να κάνουν απεργία πείνας. Στη 48ωρη Γενική Απεργία στις 25-26 Αυγούστου, περίπου 600 χιλιάδες εργαζόμενοι και νέοι στην πρωτεύουσα Σαντιάγο επιτέθηκαν στην αστυνομία και σε δημόσια κτίρια, απέκλεισαν κεντρικές λεωφόρους και συνοικίες, επιδεικνύοντας μια τεράστια, αυθόρμητη μαχητικότητα αλλά και απόρριψη των αποτυχημένων πολιτικών και συνδικαλιστικών ηγεσιών. Ο λαός της Χιλής δηλώνει έμπρακτα ότι δεν κάνει βήμα πίσω μπροστά στα μέτρα του ΔΝΤ που λεηλατούν τη ζωή του, ενώ ο πρόεδρος-μαριονέτα Σεμπασιάν Πινιέρα αποκαλεί την απεργία «αδικαιολόγητη», διότι η οικονομία της Χιλής αναπτύσσεται, ενώ η κυβέρνηση «παραμένει ανοιχτή σε όσους ζητούν διάλογο». Κολημένη στον τοίχο, η κυβέρνηση καταφεύγει στη σκληρύνηση της καταστολής, με πάνω από 450 απεργούς να έχουν συλληφθεί, δεκάδες να έχουν τραυματιστεί από δακρυγόνα, σφαίρες και αύρες νερού, ενώ ο 16χρονος Μανουέλ Γκουτιέρρες Ρεϊνόζο έχει δολοφονηθεί από αστυνομικό σε συνοικία του Σαντιάγο. Ο αγώνας της νεολαίας φαίνεται να οδεύει προς τη νίκη, καθώς ο Πινιέρα υποχρεώθηκε να καλέσει τους φοιτητικούς συλλόγους να διαπραγματευτούν τα αιτήματά τους.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Στην επαρχία Χουχούι, σχεδόν 600 οικογένειες ανακατέλαβαν τη γη από την οποία τους είχε εκτοπίσει η ιδιοκτήτρια εταιρεία Ledesma της οικογένειας Blaquier, υποστηρίκτριας της στρατιωτικής δικτατορίας του 1976. Η πρώτη προσπάθεια κατάληψης της έκτασης έγινε τον Ιούλιο, δίνοντας λύση στην κυβερνητική αδιαφορία για τις χιλιάδες ανέργων και αστέγων. Η αστυνομία με εντολή της εταιρίας εκκένωσε την έκταση, επιτιθέμενη στις οικογένειες με δακρυγόνα και σφαίρες ενώ κοιμόντουσαν, δολοφονώντας τρεις και τραυματίζοντας δεκάδες. Αυτό δεν σταμάτησε τους «αυτοοργανωμένους γείτονες», όπως αποκαλούνται, που ξαναεγκαταστάθηκαν στην έκταση σε σκηνές και μισοτελειωμένα κτίρια. Το παράδειγμά τους ακολούθησαν και άλλοι. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν περισσότερες από 50 καταλήψεις στην περιοχή, κάποιες με εκατοντάδες οικογένειες. Ο κεντρικός αυτοκινητόδρομος είναι κομμένος με μπλόκα σε διάφορα σημεία και η κυβέρνηση κάνει λόγο για «κατάσταση χάους» που πρέπει να σταματήσει.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Χιλιάδες «αγανακτισμένοι» Ισπανοί ανακατέλαβαν το βραδύ της 5ης Αυγούστου την πλατεία Πουέρτα ντελ Σολ καταγγέλλοντας την αστυνομική θηριωδία της προηγούμενης μέρας που άφησε τουλάχιστον 20 τραυματίες. Διαδηλώσεις αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκαν στη Βαρκελώνη και στη Βαλένθια. Μετά την εκκένωση των πλατειών και με αφορμή την επίσκεψη του Πάπα, η ισπανική κυβέρνηση προσπάθησε «να διατηρήσει την πόλη καθαρή» με πάνω από 200 αστυνομικούς να έχουν αποκλείσει την πλατεία, αλλά δεν τα κατάφερε.

ΓΑΛΛΙΑ

Η γαλλική αστυνομία συνεχίζει τις καλοκαιρινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις της προχωρώντας σε όλο και πιο κραυγαλέες και βάρβαρες πράξεις. Στοιβαζε για τη μεταφορά τους 100 περίπουτσιγγάνους -που είχαν εκδιωχθεί από καταυλισμό στα βόρεια του Παρισιού- σ' ένα τρένο όμοιο μ' αυτά που χρησιμοποιούσαν οι ναζί στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο για τη μεταφορά Εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ακόμη πιο φοβερό είναι ότι η αστυνομία χώρισε τα παιδιά από τους γονείς τους κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ώστε να μη δραπετεύσουν! Το γεγονός πήρε δημοσιότητα μετά από καταγγελία του συνδικάτου των εργαζομένων στην εταιρεία RATP, που διαχειρίζεται τις συγκοινωνίες του Παρισιού. Δήλωσαν ότι δεν μπορούν οι δημόσιες μεταφορές να γίνονται συνένοχες της αστυνομίας σε πράξεις απανθρωπιάς και κτηνωδίας. Ο εκπρόσωπος τύπου της εταιρείας δικαιολόγησε την απόφαση αυτή με την αποφυγή επιβάρυνσης του επιβατικού κοινού, γιατί η «μεταφορά» θα γινόταν σε ώρα κυκλοφοριακής αιχμής!

Άγρια έκρηξη της νεολαίας στη Μ.Βρετανία

Το 2005 στο Παρίσι, δύο νεαροί μαύροι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια καταδίωξης από αστυνομικούς. Ακολούθησε η εξέγερση των προαστίων που έκαψε το Παρίσι. Το 2008 η δολοφονία από αστυνομικό του Α. Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια, πυροδότησε τα Δεκεμβριανά που συγκλόνισαν όλη την Ελλάδα. Φέτος, στις 4 Αυγούστου, αστυνομικοί στο Λονδίνο σκότωσαν τον 29χρονο (πατέρα τεσσάρων παιδιών) Μ. Ντούγκαν και ώθησαν την αγγλική νεολαία σε βίαιη έκρηξη.

Η βρετανική αστυνομία υποστήριξε αρχικά πως ο Ντούγκαν πυροβόλησε εναντίον των αστυνομικών. Πολύ σύντομα οι ισχυρισμοί της αστυνομίας αποδείχτηκαν ψεύτικοι. Στις 7 Αυγούστου μια μικρή διαδήλωση των γονιών και των γειτόνων του δολοφονημένου κατέληξε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής απαιτώντας εξηγήσεις. Η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει βίαια τη συγκέντρωση. Το ποτήρι είχε πλέον ξεχειλίσει! Από εκείνο το βράδυ και για δέκα περίπου ημέρες τα προάστια (αλλά και κεντρικοί δρόμοι) του Λονδίνου μετατράπηκαν σε πεδία μάχης μεταξύ νεολαίων κάθε χρώματος (κυρίως φτωχών και ανέργων) και των αστυνομικών δυνάμεων. Εκατοντάδες τραυματίες και από τις δύο πλευρές, χιλιάδες συλλήψεις, πυρπόληση αυτοκινήτων, καταστημάτων και δεκάδων αστυνομικών τμημάτων και λεηλασία εμπορικών κέντρων. Η έκρηξη, με τα ίδια χαρακτηριστικά, μεταδόθηκε σαν αστραπή και σε άλλες μεγάλες πόλεις (Λίβερπουλ, Μπρίστολ, Μάντσεστερ, Μπέρμινχαμ, Νότινχαμ κ.α.). Η νεολαία επικοινωνώντας μέσω ίντερνετ και κινητών τηλεφώνων εμφανιζόταν σε μεγάλες ομάδες σε πολλά διαφορετικά σημεία, σπέρνοντας τον πανικό στην αστυνομία και την κυβέρνηση συνασπισμού του Κάμερον.

Κατά τη διάρκεια αυτής της έκρηξης υπήρξαν άλλοι πέντε νεκροί. Δύο στο Λονδίνο και τρεις στο Μπέρμινχαμ, ενώ οι ζημιές υπολογίζονται σε πάνω από 300 εκατομμύρια ευρώ!

Το αντιδραστικό μπλοκ εξουσίας

Η αντιμετώπιση του Κάμερον προς τη νεολαία ήταν ίδια με αυτή της Θάτσερ σε παρόμοιες μεγάλες ταραχές στο Μπρίξτον το 1981 και του Σαρκοζί στη Γαλλία το 2005. Δεν αναγνώρισε καμία κοινωνική, πολιτική αιτία στα γεγονότα. Χαρακτήρισε αυτούς τους νέους «εγκληματίες», «εχθρούς» και στηρίχθηκε στην ωμή κρατική καταστολή, έχοντας την υποστήριξη και της αντιπολίτευσης των «Εργατικών». Αύξησε τις αστυνομικές δυνάμεις στο Λονδίνο από έξι σε δεκαέξι χιλιάδες άνδρες. Προχώρησε στη χρησιμοποίηση όλων των καμερών επιτήρησης για τη σύλληψη των «υπόπτων». Φορηγά με γιγαντοσθόνες κυκλοφορούσαν προβάλλοντας φωτογραφίες υπόπτων και ζητώντας από τους πολίτες να τους καταδώσουν. Οι μυστικές υπηρεσίες οργάνωσαν στην παρακολούθηση τηλεφώνων και ίντερνετ. Επιστρατεύτηκαν «κανόνια νερού», που ως τώρα τα χρησιμοποιούσαν μόνο στη Β. Ιρλανδία και πλαστικές σφαίρες. Εκπαιδευμένα αστυνομικά σκυλιά ορμούσαν σε διαδηλωτές. Αστυνομοκρατία και απαγόρευση κυκλοφορίας το

βράδυ επιβλήθηκαν σε διάφορες ζώνες του Λονδίνου.

Πάνω από τρεις χιλιάδες νέοι έχουν συλληφθεί και με συνοπτικές διαδικασίες, με δίκες-εξπρές που είναι παρωδίες, επιβάλλονται εξοντωτικές ποινές. Αλλά η χειρότερη και πιο άθλια ποινή είναι η απόφαση της κυβέρνησης να κοπεί κάθε κοινωνική παροχή στους «υπόπτους» και στις οικογένειές τους - με άλλα λόγια η ποινή της συλλογικής τιμωρίας. Έτσι, ήδη σε γειτονιές του Λονδίνου και του Μάντσεστερ οι δημοτικές αρχές κάνουν έξωση από εργατικές κατοικίες στις οικογένειες «υπόπτων», ενώ τους αφαιρούν και το επίδομα ανεργίας που παίρνουν!!!

Ο Κάμερον, που η δημοτικότητά του πέφτει μετά τα βίαια επεισόδια, ως μόνη πολιτική απάντηση έχει την καταστολή και την υποδαύλιση των συντηρητικών ανταντακλαστικών (και των ακροδεξιών αντιλήψεων) της βρετανικής κοινωνίας. Ήδη ανακοίνωσε πως σε τυχόν νέες ταραχές θα κατεβάσει στο δρόμο το στρατό και εξετάζει με τις μυστικές υπηρεσίες τρόπους διακοπής της λειτουργίας των κοινωνικών ιστότοπων του ίντερνετ. Τέτοια μέτρα έχουν συζητηθεί στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ.

Τα επεισόδια ήταν πραγματικά καταστροφικά σε πολλές συνοικίες. Αυτό τόμαζε και έβαλε σε κίνδυνο την επιβίωση πολλών λαϊκών ανθρώπων. Ομάδες περιφρούρησης σπιτιών και καταστημάτων εμφανίστηκαν σε πολλές γειτονιές από ντόπιους και μετανάστες, όχι για να συγκρουστούν με τους οργισμένους νέους αλλά για να σώσουν τις περιουσίες τους. Μαζί με αυτούς, όμως, και στη βάση της

πολιτικής κοινωνικού ρατσισμού του Κάμερον, εμφανίστηκαν και ομάδες του EDL (αντίστοιχο της Χρυσής Αυγής), που στράφηκαν εναντίον των νέων, αποδίδοντας τα επεισόδια στην ύπαρξη των «ξένων» στο Λονδίνο!!!

Οικονομική και Κοινωνική κρίση

Η δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχει συμπαρασύρει εδώ και χρόνια τη Μ. Βρετανία. Η βιομηχανική της παραγωγή είναι σε κάθετη πτώση (οι μεγαλύτερες εταιρείες της έχουν κλείσει ή έχουν εξαγοραστεί) και «αναπνέει» βασιζόμενη στο χρηματοπιστωτικό τομέα του Σίτι, που όμως δεν μπορεί να συντηρήσει πλέον την πραγματική οικονομία.

Το έλλειμμα του προϋπολογισμού έχει φτάσει στο 10,5%, απειλώντας να εκτινάξει σε αστρονομικά επίπεδα το ήδη δυσθεώρητο δημόσιο χρέος. Η ανεργία των νέων έχει φτάσει στο 20% ενώ σε λαϊκές συνοικίες όπως το Τότεναμ, η ανεργία φτάνει το 28% και η φτώχεια το 44%!!! Οι νέες θέσεις εργασίας είναι 50% λιγότερες από το 2009, ενώ οι κοινωνικές δαπάνες μειώθηκαν κατά 75%!!! (καθόλου τυχαία το Τότεναμ ήταν το επίκεντρο των συγκρούσεων). Το πρόγραμμα περικοπής κοινωνικών δαπανών του Κάμερον έχει κλείσει αθλητικά κέντρα, κέντρα νεότητας, βιβλιοθήκες, υπηρεσίες υγείας και συμβουλευτικής, αφήνοντας εκατομμύρια νέους έρμαιο της εξαθλίωσης και της απελπισίας. Έχει περικόψει κατά σαραντα εκατομμύρια λίρες τα κοινωνικά προγράμματα ενίσχυσης των νέων, ενώ τριπλασίασε τα διδάκτρα στην τριτοβάθμια

εκπαίδευση και κατήργησε σχεδόν ολοκληρωτικά τα επιδόματα σπουδών.

Από την άλλη πλευρά, οι πολύ πλούσιοι πλουτίζουν περισσότερο, ενώ η φορολογία τους συνεχώς μειώνεται, ειδικά για εισοδήματα άνω των 150.000 λιρών ετησίως.

Η ανεργία, η φτώχεια, η διευρυμένη κοινωνική ανισότητα, φυσιολογικά γεννούν και θα γεννήσουν γιγάντιες εκρήξεις. Εξάλλου, έχουν προηγηθεί το κίνημα φοιτητών/μαθητών τον προηγούμενο χειμώνα, η τεράστια διαδήλωση στην αρχή του 2011 ενάντια στη μείωση των δημόσιων δαπανών και η μεγάλη απεργία του Δημόσιου Τομέα στις αρχές Ιούλη ενάντια στην αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης (από 60 στα 66) και την απόλυση 330.000 δημοσίων υπαλλήλων. Όσο όμως τα εργατικά συνδικάτα είναι ελεγχόμενα από το Εργατικό Κόμμα, και κατά συνέπεια ανίκανα για πραγματικό αγώνα, και οι δυνάμεις της άκρας αριστεράς προσκολλημένες στην παρέμβαση στη «βάση» του Εργατικού Κόμματος και ανίκανες να οργανώσουν τους εργάτες και τη νεολαία εκεί που ζουν και δουλεύουν, στη βάση ενός προγράμματος σωτηρίας, τότε αναπόφευκτα οι αντιδράσεις της νεολαίας θα είναι βίαιες, «απολιτικές» και «τυφλές». Πραγματικά τυφλοί είναι όμως όσοι δεν βλέπουν τις πραγματικές αιτίες αυτής της έκρηξης, δεν αντιλαμβάνονται τη γιγαντιαία κατασταλτική στροφή στο σύνολο της Ε.Ε. και δεν προσπαθούν, αντί να επικρίνουν, να καθοδηγήσουν αυτή τη νεολαία σε πιο αποτελεσματικές μορφές αυτοοργάνωσης και πάλης.

Η πτώση του κανταφικού καθεστώτος στην Λιβύη

Στις 21 Αυγούστου οι δυνάμεις του Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου (ΕΜΣ) μπήκαν στην Τρίπολη, την πρωτεύουσα της Λιβύης, και μέσα σε μία εβδομάδα επικράτησαν πλήρως. Παρότι ισχυρές καθεστωτικές δυνάμεις αντιστέκονται ακόμα, κυρίως στη Σύρτη και ίσως στα νότια, και είναι άγνωστο πού βρίσκεται ο Καντάφι, το μόνο σίγουρο είναι ότι έχει οριστικά χάσει τη μάχη. Οι ιμπεριαλιστές φαίνεται να έχουν το πάνω χέρι, βρίσκονται όμως πολύ πίσω από τους αρχικούς τους στόχους, δηλαδή να μετατρέψουν τη Λιβύη σε «δημοκρατία» τύπου Ιράκ και Αφγανιστάν. Η πολιτική και κοινωνική κατάσταση παραμένει ρευστή, δημιουργώντας ένα αρκετά θολό τοπίο.

Στο Παρίσι, 60 αντιπρόσωποι κυβερνήσεων και οργανισμών και εκπρόσωποι του ΕΜΣ διοργάνωσαν συνδιάσκεψη με την επωνυμία «Συμβούλιο των φίλων της Λιβύης». Εκεί καταρχάς σχεδιάστηκε η διανομή της λείας, δηλαδή των λιβυκών πετρελαιοπηγών, με βάση το νέο συσχετισμό δυνάμεων. Οι μεγάλοι κερδισμένοι θα είναι οι ΗΠΑ, η Γαλλία και η Βρετανία και δευτερευόντως όσοι συμμετείχαν ενεργά στη στρατιωτική επέμβαση (Κατάρ, κ.α.). Οι μεγάλοι χαμένοι θα είναι όσοι, έχοντας εξασφαλίσει τη μερίδα του λέοντος στο λιβυκό πετρέλαιο από τον Καντάφι, αντιτάχθηκαν στην επέμβαση ή την υποστήριξαν

με μεγάλη καθυστέρηση (Κίνα, Βραζιλία, Γερμανία, Ρωσία κ.α.). Ωστόσο, στη συνδιάσκεψη συζητήθηκαν και άλλα δύο φλέγοντα και καθοριστικής σημασίας θέματα: πώς θα πραγματοποιηθεί η οικοδόμηση του νέου καθεστώτος και πώς θα αποπλιστούν οι αντάρτες. Ο ένας από τους δύο λόγους της επέμβασης (πέρα δηλαδή από την αρπαγή των πετρελαίων) ήταν το χτύπημα της αραβικής επανάστασης. Το νέο καθεστώς θα πρέπει να αποτελείται από τα ανδρείκελα του ΕΜΣ, να παραχωρήσει όλα τα πετρέλαια στους ιμπεριαλιστές και να μην προχωρήσει στην ανοικοδόμηση της χώρας ούτε στην αναδιανομή του πλούτου. Ταυτόχρονα, πρέπει να επιτρέψει τη δημιουργία ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών βάσεων για να χρησιμοποιηθούν ως ορμητήριο όχι μόνο ενάντια στις λιβυκές αλλά και στις υπόλοιπες αραβικές μάζες. Όλα αυτά συνοδεύονται από τον πλήρη αποπλισμό των ανταρτών, την περιθωριοποίηση ή καταστολή όσων πιθανόν αντιδράσουν σ' αυτά τα σχέδια και τη γρήγορη δημιουργία ενός «αξιόπιστου» στρατού. Όλες σχεδόν οι ξένες κυβερνήσεις έχουν αναγνωρίσει το ΕΜΣ ως τη νόμιμη κυβέρνηση της Λιβύης και ήδη ξεπαγώνουν κεφάλαια του κανταφικού καθεστώτος, ώστε να τα δώσουν στο ΕΜΣ και να ενισχύσουν την εξουσία του. Παρόλο που το ΕΜΣ απέσπασε πραξικοπηματικά την «ηγεσία» της εξέγερσης, πα-

ρόλο που είναι ανδρείκελο των ιμπεριαλιστών, μέχρι στιγμής αρνείται την παρουσία «ειρηνευτικών» στρατιωτικών δυνάμεων (του ΝΑΤΟ ή του ΟΗΕ ή άλλου οργανισμού) στη Λιβύη και αυτό προφανώς επειδή φοβάται τις αντιδράσεις των μαζών.

Οι εξεγερμένες μάζες δεν πρόκειται να υποχωρήσουν τόσο εύκολα και να καταθέσουν τα όπλα, θα απαιτήσουν ελευθερίες και το δικαίωμα να καθορίζουν τις ζωές τους. Στο τέλος τέλος η νίκη τους εναντίον του Καντάφι δεν οφείλεται μόνο στους βομβαρδισμούς των ιμπεριαλιστών αλλά και στις ηρωικές θυσίες των ίδιων. Υπολογίζεται ότι στις μάχες έχουν σκοτωθεί πάνω από 50.000. Επίσης, η καταστροφή των υποδομών της χώρας και οι δολοφονίες αμάχων από τις νατοϊκές επιδρομές έχουν οξύνει ακόμα περισσότερο τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του πληθυσμού.

Οι εξεγερμένοι, για να αντιμετωπίσουν το θανάσιμο κίνδυνο, πρέπει να απαλλαγούν από τους πρώην καθεστωτικούς και όψιμους «ηγέτες» της επανάστασης, δηλαδή το ΕΜΣ, να αρνηθούν οποιαδήποτε στρατιωτική, οικονομική και πολιτική επέμβαση στη χώρα και να αναλάβουν μόνοι τους, με δημοκρατικό και επαναστατικό τρόπο, την ανοικοδόμηση και οργάνωση της χώρας και την αναδιανομή του πλούτου προς το συμφέρον των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Το αυγουστιάτικο κραχ του παγκόσμιου καπιταλισμού

■ Σταύρος Σκεύος

Στις 21/7, οι ηγέτες της Ευρωζώνης ανακοίνωσαν τις «ιστορικές» αποφάσεις τους για το χρέος της Ελλάδας (βλ. σχετικό άρθρο) ως την τελική πράξη για την αντιμετώπιση της κρίσης χρέους στην Ευρωζώνη. Στις 3/8, το Κογκρέσο των ΗΠΑ ενέκρινε τη συμφωνία για την αύξηση του επιτρεπόμενου ορίου δανεισμού τους. Και την στιγμή που οι δύο αυτές αποφάσεις επιχειρούνταν να παρουσιαστούν ως κινήσεις σταθεροποίησης της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας οικονομίας, ένα νέο κύμα διεθνούς οικονομικής αναταραχής μόλις ξεκινούσε. Οι τιμές των μετοχών στα διεθνή χρηματιστήρια άρχιζαν μια βαθιά βουτιά, που μέσα σε ελάχιστες μέρες θα «εξανέμιζε» 2,5 τρις δολάρια.

Από τις πρώτες μέρες του Αυγούστου, τα επιτόκια δανεισμού της Ισπανίας και της Ιταλίας έφτασαν σε επίπεδα ρεκόρ, βάζοντας και αυτές τις χώρες για τα καλά στο χορό της αδυναμίας εξυπηρέτησης του χρέους τους. Ελάχιστα αργότερα τα επιτόκια δανεισμού της Γαλλίας επίσης εκτοξεύτηκαν στο πιο ψηλό τους σημείο από την είσοδο της χώρας στο ευρώ, φέρνοντας το πρόβλημα μια ανάσα από τον «σκληρό πυρήνα» της Ευρωζώνης.

Ιταλία και Ισπανία είναι η 3^η και 4^η σε μέγεθος οικονομία της Ευρωζώνης αντίστοιχα, οπότε το πρόβλημα του χρέους της κάθε μιας χωριστά είναι ένας ογκόλιθος σε σύγκριση με της Ελλάδας, της Ιρλανδίας και της Πορτογαλίας μαζί. Η έκθεση των ευρωπαϊκών τραπεζών σε ομόλογα και των δύο χωρών είναι πολύ μεγάλη, οπότε μια ισπανική ή ιταλική χρεοκοπία θα σήμαινε τεράστιες ζημιές ή και την άμεση κατάρρευση πολλών απ' αυτές. Ουσιαστικά, μια χρεοκοπία της Ισπανίας ή πολύ περισσότερο της Ιταλίας θα σημάνει και το τέλος του ευρώ. Εδώ όμως είναι και το πρόβλημα: που θα βρεθούν τα κεφάλαια για τη «διάσωσή» τους; Ο «μόνιμος» Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας, που έχει σχεδιαστεί να διαδεχθεί από το 2013 τον τρέχοντα Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητα (αν τελικά αυτό γίνει), προβλέπεται να διαθέτει 500 δις ευρώ. Μόνο όμως ένα πακέτο βοήθειας στην Ιταλία εκτιμάται στα 490 δις ευρώ. Όλα αυτά με τα σημερινά δεδομένα, γιατί ου-

δείς γνωρίζει τι θα συμβεί όχι μέχρι το 2013 αλλά τους αμέσως επόμενους μήνες ή εβδομάδες... ενώ στη σειρά περιμένουν και άλλες χώρες, όπως το Βέλγιο και η Γαλλία.

Στις 4/8, η γαλλική τράπεζα Societe Generale ήρθε να προστεθεί σε μια σειρά μεγάλων ευρωπαϊκών τραπεζών (BNP Paribas, Credit Agricole, HSBC, Deutsche Bank) που ανακοίνωσαν ζημιές για το β' τρίμηνο του 2011 από τις τοποθετήσεις τους σε ελληνικά ομόλογα. Παράλληλα, η έντονη αμφισβήτηση της πιστοληπτικής αξιολόγησης της Γαλλίας και η εξάρτησή της από βραχυχρόνιες αγορές χρηματοδότησης, έφεραν τις ευρωπαϊκές τράπεζες στα όρια του πανικού. Τράπεζα της Σιγκαπούρης έκοψε την πίστωση προς τις μεγάλες γαλλικές τράπεζες, ενώ άλλες πέντε ασιατικές τράπεζες φέρονταν να επανεξετάζουν τις συναλλαγές και τον κίνδυνο των γαλλικών τραπεζών. Όχι τυχαία, κορυφαία στελέχη του χρηματοπιστωτικού τομέα δήλωναν ότι αισθάνονται σαν να βρίσκονται στην περίοδο μετά την κατάρρευση της Λίμαν Μπράδερς το 2008.

Χρειάστηκαν εντελώς έκτακτα μέτρα για ν' αποφευχθούν ανεξέλεγκτες εξελίξεις. Στην Ιταλία, ανεστάλη για κάποιες μέρες η διαπραγμάτευση στο χρηματιστήριο του Μιλάνου αρκετών μετοχών του χρηματοοικονομικού κλάδου, συμπεριλαμβανομένων και των μεγάλων ιταλικών τραπεζών Intesa SanPaolo και UniCredit. Στις 12/8, η Γαλλία, η Ιταλία, η Ισπανία και το Βέλγιο έθεσαν σε εφαρμογή το μέτρο της απαγόρευσης των «ανοιχτών πωλήσεων» (short selling - ένα από τα κύρια κερδοσκοπικά παιχνίδια) πολλών μετοχών.

Το όριο χρέους των ΗΠΑ

Η έκρηξη του ομοσπονδιακού χρέους των ΗΠΑ στα 14,3 τρις δολάρια, ποσό ίσο με το 100% του ΑΕΠ αλλά και με το επιτρεπόμενο όριο δανεισμού τους (14,29 τρις δολάρια), δημιούργησε μια πρωτόγνωρη κατάσταση, φέρνοντας τη μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη στο χείλος του να κηρύξει στάση πληρωμών. Αυτός ήταν και ο λόγος που ένας εκ των διαβόητων οίκων αξιολόγησης, ο Fitch, είχε απειλήσει με υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας των ΗΠΑ από τον χαρακτηρισμό AAA (το υψηλότερο επίπεδο, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει κίνδυνος οι δανειστές μιας χώρας να μην πάρουν πίσω τα λεφτά τους στην ώρα τους και με τον προβλεπόμενο τόκο).

Τελικά, αυτή η εξέλιξη, που θα άνοιγε διάπλατα τις πόρτες του χάους και της καταστροφής στην παγκόσμια οικονομία, αποτράπηκε την τελευταία στιγμή με μια συμφωνία Δημοκρατικών-Ρεπουμπλικάνων (μετά από έντονες διαπραγματεύσεις, που όμως δεν επέτρεπαν αμφιβολίες για την εκβιαστική υπεροχή των πιο ακραία δεξιών και συντηρητικών πολιτικών κύκλων), που επιτρέπει την αύξηση του επιτρεπόμενου ορίου δανεισμού των ΗΠΑ κατά 2,4 τρις δολάρια. Ταυτόχρονα όμως επιβάλλονται ισόποσες περικοπές δαπανών και μείωση του ελλείμματος: 1 τρις μείωση δαπανών στα επόμενα δέκα χρόνια και 1,5 τρις μείωση του ελλείμματος. Εννοείται ότι για τη Γουόλ Στρίτ και τα «χρυσά παιδιά» των μεγάλων επιχειρήσεων, για τους τραπεζίτες-γκάνγκστερ και την κυρίαρχη τάξη συνολικά, αυτά τα τεράστια ποσά πρέπει να κοπούν από την κοινωνική ασφάλ-

ιση και τις δημόσιες δαπάνες για την υγεία.

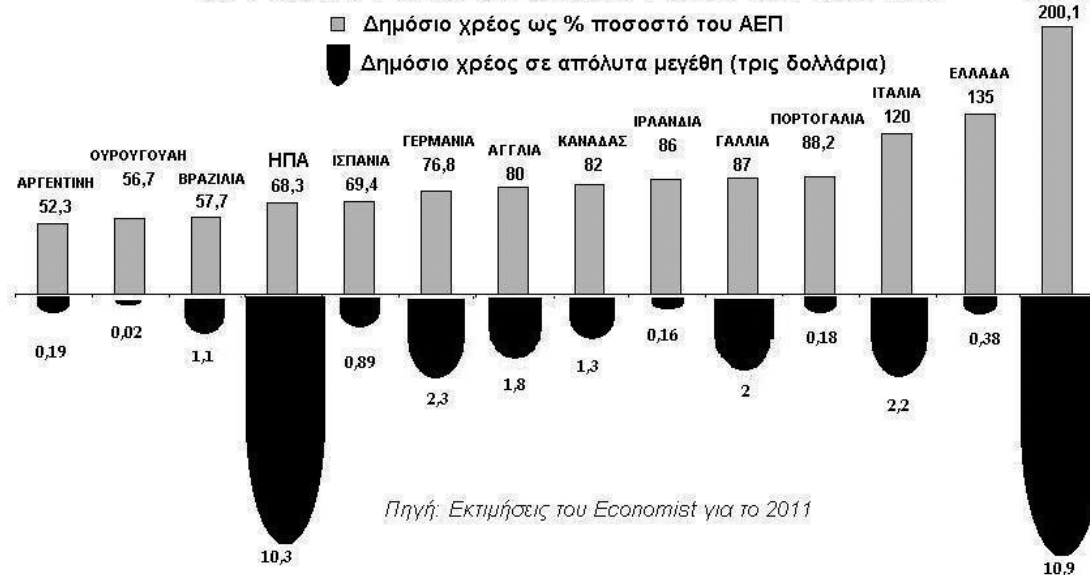
Τα αποθέματα και οι μηχανισμοί που θα μπορούσαν να κινητοποιήσουν οι κυβερνήσεις και οι αστικές τάξεις παγκόσμια, έστω και μόνο για να δώσουν μια νέα παράταση ή μετάθεση στην κρίση, έχουν εξαντληθεί ή είναι όλο και πιο αμφίβολα. Τα ποσά που έδωσαν οι κυβερνήσεις στις τράπεζες και τις μεγάλες επιχειρήσεις από την αρχή της κρίσης το 2007 φτάνουν με διάφορες εκτιμήσεις το αστρονομικό ποσό των 25 τρις δολάρια (το παγκόσμιο ΑΕΠ είναι περίπου 60 τρις, για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης) - στην πραγματικότητα, κανείς δεν ξέρει πόσα ακριβώς είναι. Πρόσφατα αποκαλύφθηκε ότι μόνο στα τέλη του 2008 η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ (FED) είχε δώσει 1,2 τρις δολάρια στην «αριστοκρατία» της Γουόλ Στρίτ, προκειμένου η τελευταία να μην καταρρεύσει όπως η Λίμαν Μπράδερς - αλλά και ότι το Θησαυροφυλάκιο των ΗΠΑ έχει δώσει 16 τρις στις επιχειρήσεις μέσω μυστικών δανείων. Δεν είναι λοιπόν να απορεί κανείς για την εκτίναξη του αμερικανικού χρέους στα 14,3 τρις δολάρια, όταν το 2007 (στην αρχή της κρίσης) ήταν «μόλις» 9,2 τρις! Στην Ευρώπη, το χρηματοπιστωτικό σύστημα ζει με διαρκείς ενέσεις από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Ενδεικτικό είναι ότι μέσα σε μια μόλις μέρα (9-10/8) το συνολικό ύψος των βραχυπρόθεσμων δανείων που πήραν οι ευρωπαϊκές τράπεζες από την ΕΚΤράπεζα εκτοξεύτηκε από τα 147 εκ. ευρώ σε πάνω από 4 δις (άλλα 4,5 δις είχαν αντληθεί από την ΕΚΤ στις 10/5). Για να φρενάρουν την αυγουσιτική κατρακύλα των χρηματι-

στηρίων, η μεν FED ανακοίνωσε ότι θα διατηρήσει το βασικό της επιτόκιο κοντά στο μηδέν για τα επόμενα δύο χρόνια (είναι η πρώτη φορά που προσδιορίζει τον χρόνο ισχύος της πολιτικής της για τα επιτόκια) -δηλαδή ζεστό, δωρεάν χρήμα στους καπιταλιστές- η δε ΕΚΤ προχώρησε μόνο την εβδομάδα 11-17/8 σε αγορές ιταλικών και ισπανικών ομολόγων 22 δις ευρώ, δηλαδή σε εγγύηση της πιθανής χασούρας των τραπεζιτών και κερδοσκόπων.

Προφανώς αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί για πολύ ακόμα. Πχ. η αύξηση του επιτρεπόμενου ορίου δανεισμού των ΗΠΑ αρκεί ίσα μέχρι τις προεδρικές εκλογές του 2012. Η «πραγματική οικονομία» σε ΗΠΑ και Ευρώπη, που ούτως ή άλλως είχε αναιμικούς ρυθμούς ανάπτυξης, βρίσκεται στην πραγματικότητα σε στασιμότητα ή έρπονσα ύφεση -πρόσφατα μάλιστα «χτυπήθηκαν» και η βιομηχανική παραγωγή και οι εξαγωγές της Γερμανίας, τα θεωρούμενα «φρούρια» της ευρωπαϊκής οικονομίας- πράγμα που αποδεικνύεται και από την διαρκή αύξηση της ανεργίας. Στην πραγματικότητα, σε όλες τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές οικονομίες, το πρόβλημα πίσω από το χρέος είναι το συνεχές αδυνάτισμα των παραγωγικών τομέων της οικονομίας. Οι «αναδυόμενες» δυνάμεις και κύρια η Κίνα και η Ινδία είναι ένα μεγάλο ερώτημα αν μπορούν να μετριάσουν αυτή την καθοδική πορεία, καθώς οι ίδιες επηρεάζονται από την κρίση αλλά και εμφανίζουν φαινόμενα έντονου πληθωρισμού και κερδοσκοπικών φουσκών.

Την ίδια στιγμή, τα πιο παρασιτικά και κερδοσκοπικά κομμάτια της διεθνούς μπουρζουαζίας ουρλιάζουν και απαιτούν να τους αποδοθεί η πρόσδοός τους, να μην χάσουν ούτε ευρώ, χωρίς να ενδιαφέρονται για την παραγωγή, την απασχόληση, την κατανάλωση, την ίδια την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης - κάνοντας την κρίση ακόμα χειρότερη, σπρώχνοντας τα πράγματα σ' ένα οργουελιανό αδιέξοδο. Ο λογαριασμός αυτής της οικονομικής και κοινωνικής παράνοιας στέλνεται με όλο και πιο μεσαιωνικά μέτρα να πληρωθεί από την εργατική τάξη και τους λαούς -- και είναι δική τους υποχρέωση να βγουν με τα ίδια τους τα χέρια απ' αυτό το βαθύ λάκκο.

ΟΙ ΠΙΟ ΧΡΕΩΜΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πηγή: Εκτιμήσεις του Economist για το 2011

50 χρόνια απο την ανέγερση του Τείχους του Βερολίνου

Η έναρξη της ανέγερσης του Τείχους του Βερολίνου στις 13 Αυγούστου του 1961 αποτέλεσε, όπως και η πτώση του το 1989, ένα σύμβολο της αποτυχίας του λεγόμενου “υπαρκτού σοσιαλισμού” και της αντιδραστικής, αντεπαναστατικής πολιτικής της “οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα”. Η ανέγερση του Τείχους ήρθε να επιστεγάσει την πλήρη αποτυχία της σοβιετικής πολιτικής του Στάλιν στη μεταπολεμική Ευρώπη, η οποία είχε χαρακτηριστεί όχι από το σεβασμό και την εμπιστοσύνη στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη και στις προοπτικές της ευρωπαϊκής σοσιαλιστικής επανάστασης αλλά από μια σειρά προδοτικών συμφωνιών με τους άγγλους, γάλλους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Η συνεργασία της σταλινικής ηγεσίας της ΕΣΣΔ και των ιμπεριαλιστικών χωρών κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχε καταλήξει το Νοέμβρη του 1943 στην περίφημη διάσκεψη της Τεχεράνης, στην οποία ο Στάλιν, ο Ρούσβελτ και ο Τσώρτσιλ είχαν συζητήσει και συμ-

φωνήσει πάνω στην εισβολή στη Γαλλία, την ίδια ώρα που ο Κόκκινος Στρατός πλησίαζε την Πολωνία. Οι “σύμμαχοι” επικύρωσαν την αναμενόμενη επαναπροσάρτηση μέρους της Πολωνίας στην ΕΣΣΔ και στη συνέχεια συζήτησαν για το μέλλον της Γερμανίας και συμφώνησαν σε μια παράδοσή της άνευ όρων. Ο Στάλιν από τη μεριά του είχε δεσμευτεί να πάρει μέρος στον πόλεμο ενάντια στην Ιαπωνία.

Τους επόμενους μήνες και ενώ το μέλλον του πολέμου είχε κριθεί, άρχισε να σχηματοποιείται απ' αυτούς τους ηγέτες η κατανομή του κόσμου στις περίφημες “σφαίρες επιρροής”, δηλαδή ενός είδους συγκυριαρχίας των μεγάλων συμμαχικών δυνάμεων πάνω στον υπόλοιπο κόσμο. Η ΕΣΣΔ πήρε ως “επιβράβευση” για τη συνεργασία της τα Βαλκάνια, εκτός από την Ελλάδα, για την οποία συμφωνήσε να περάσει στην αγγλική επιρροή (προδίδοντας έτσι την ελληνική επανάσταση). Σε αντάλλαγμα, τα ισχυρά ευρωπαϊκά ΚΚ ανέλαβαν να συμμετάσχουν σε αστικές κυβερνήσεις συνεργασίας καταλαμβάνοντας μάλιστα δευτερεύοντα πόστα ή στή-

ριζαν αστούς συντηρητικούς πολιτικούς τύπου Μπαντόλιο (Ιταλία) και Ντε Γκωλ (Γαλλία).

Με τη συμφωνία της Γιάλτας τον Φλεβάρη του 1945 (με τον Κόκκινο Στρατό να προετοιμάζει την επίθεση εναντίον του Βερολίνου), η ΕΣΣΔ προσπάθησε να εξασφαλίσει τη μελλοντική συνύπαρξη και μη σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές, τονίζοντας την ανάγκη για παγκόσμια συγκυριαρχία των τριών “μεγάλων”. Συμφώνησαν για τα Ηνωμένα Έθνη και αποφάσισαν τη διαίρεση της Γερμανίας σε τέσσερις ζώνες επιρροής (αγγλική, αμερικάνικη, γαλλική και ρώσικη).

Τέλος, με τη συμφωνία του Πότσδαμ (καλοκαίρι 1945), οι “σύμμαχοι” αποφάσισαν εκ νέου τη διαίρεση της Γερμανίας καθώς και της πρωτεύουσάς της, σε τέσσερις ζώνες, με τη δημιουργία ενός συμβουλίου που θα ασκούσε υποτίθεται ενιαία οικονομική πολιτική για την ανόρθωση της χώρας, όσο κρατούσε η κατοχή. Οι τρεις ζώνες επιρροής της Αγγλίας, της Γαλλίας και των ΗΠΑ ενοποιήθηκαν στη Δυτική Γερμανία (ΟΔΓ) το 1949.

Στην Ανατολική Γερμανία επιβλήθηκε ένα αστυνομικό καθεστώς, ίσως πιο σκληρό και απ' αυτό της ίδιας της ΕΣΣΔ. Στις εκλογές-παρωδία που διεξάγονταν, οι ψηφοφόροι καλούνταν να επικυρώσουν προ-συμφωνημένες λίστες, πράγμα που γινόταν με ποσοστά γύρω στο 90%. Η αστυνομία και η μυστική αστυνομία (Στάζι) στραγγάλιζαν τα δικαιώματα των ανατολικογερμανών και εργάζονταν για τα συμφέροντα της φιλο-σταλινικής κλίκας του Πικ και αργότερα του Ούλμπριχτ και του Χόνεκερ. Η αστυνομική καταπίεση, η στέρξη κάθε στοιχειώδους ελευθερίας και ο διαρκής φόβος για περαιτέρω σοβιετική επέμβαση ήταν οι βασικοί λόγοι για τη μαζική μετανάστευση στη Δυτική Γερμανία. Περίπου 2,5-3,5 εκ. ανατολικογερμανοί, στην πλειοψηφία τους κάτω των 25 ετών και πάρα πολλοί απ' αυτούς ειδικευμένοι, είχαν μεταναστεύσει πριν την ανέγερση του Τείχους. Φυσικά, η φιλοσταλινική κλίκα του Ούλμπριχτ απέδιδε τη μετανάστευση όχι στην κρατική καταπίεση αλλά στις ευκαιρίες για εργασία που προσέφερε η Δυτική Γερμανία και την εξίσωνε με “προδοσία”, εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και εγκατάλειψη της “νέας, όμορφης ζωής” στην Ανατολική Γερμανία. Η ανατολικογερμανική γραφειοκρατία, με τις ευλογίες του Χρουστσόφ, που είχε δεχθεί τον Στάλιν, είδε τη “λύση” των προβλημάτων της στην περιφραξη με συρματοπλέγμα και την αυστηρή αστυνόμευση των συνόρων ανατολικού-δυτικού Βερολίνου το 1961, η οποία από το 1965 και έπειτα εξελίχθηκε στο Τείχος του Βερολίνου (τα σύνορα ανατολικής-δυτικής Γερμανίας είχαν κλείσει στην πράξη ήδη από το 1952). Ως την πτώση του Τείχους το 1989, περισσότεροι από 100 άνθρωποι δολοφονήθηκαν επειδή επιχείρησαν να περάσουν στη Δυτική Γερμανία.

Ο Κόκκινος Στρατός διέλυσε μεγάλο κομμάτι της εναπομείνας βιομηχανίας της Ανατολικής Γερμανίας και το μετέφερε στην ΕΣΣΔ, παράλληλα με την καταβολή πολεμικών αποζημιώσεων από τους ανατολικογερμανούς. Το νέο καθεστώς προχώρησε στη δημιουργία αγροτικών κολλεκτίβων (περίπου 30% των εκτάσεων) και σε ριζική αναδιανομή της γης. Στη βιομηχανία, η οποία στο μεγαλύτερο της ποσοστό εθνικοποιήθηκε, εισήχθησαν τα πενταετή πλάνα (στα πρότυπα της ΕΣΣΔ) και δόθηκε προτεραιότητα στην αύξηση της παραγωγικότητας με κάθε τρόπο, ασκώντας αφορητές πιέσεις στους εργάτες της Ανατολικής Γερμανίας, οι οποίες οδήγησαν στην εξέγερση του 1953, η οποία κατεστάλη βίαια από τις αρχές με περίπου 100 νεκρούς.

Τον Σεπτέμβρη του 1989 ξεκίνησαν λαϊκές κινητοποιήσεις που ζητούσαν ελευθερία μετακίνησης και ελεύθερες εκλογές με κεντρικό σύνθημα “εμείς είμαστε ο λαός” - και κλιμακώθηκαν στη συγκέντρωση σχεδόν 1 εκ. ανθρώπων απ' όλη την Ανατολική Γερμανία στην Αλεξάντερ-πλατς του Βερολίνου στις 4 Νοέμβρη. Μεταξύ των κεντρικών συνθημάτων ήταν τα “προνόμια για όλους”, “δημοκρατικά δικαιώματα”, “ναι στο σοσιαλισμό, όχι στον Έγκον” (Έγκον Κρεντς, διάδοχος του Χόνεκερ). Οι διαδηλώσεις οδήγησαν στην κατάρρευση της κυβέρνησης της Ανατολικής Γερμανίας, που ανήμπορη να αντιδράσει ανακοίνωσε στις 10 Νοέμβρη το άνοιγμα των συνόρων.

Η δολοφονία του Λέον Τρότσκι

Στις 20 Αυγούστου 1940 ο Λέον Τρότσκι δολοφονείται από τον σταλινικό πράκτορα της GPU Ραμόν Μερκαντέρ. Ο τελευταίος είχε προσεγγίσει τον Τρότσκι σαν καναδός δημοσιογράφος με το όνομα Τζάκσον, στο Μεξικό, όπου ο Τρότσκι βρισκόταν εξόριστος, και με τη δικαιολογία της διόρθωσης ενός άρθρου του κατάφερε να μείνει μόνος μαζί με τον Τρότσκι στο γραφείο του. Καθώς η προσοχή του Τρότσκι ήταν στραμμένη στο κείμενο, ο Μερκαντέρ τον πλησίασε από πίσω και τον χτύπησε με μια ορειβατική αξίνα στο πίσω μέρος του κρανίου. Ο Τρότσκι μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο όπου εγχειρίστηκε στον εγκέφαλο αλλά υπέκυψε στα τραύματά του 24 ώρες αργότερα, την 21η Αυγούστου 1940.

Ο Στάλιν ήταν τόσο αποφασισμένος να συντρίψει τον ιδρυτή του Κόκκινου Στρατού και την κληρονομιά του και γι' αυτό είχε ήδη δολοφονήσει σχεδόν όλους όσους είχαν άμεση συγγένεια μαζί του, καθώς και τους περισσότερους από τους συντρόφους του στη Σοβιετική Ένωση. Προσπάθησε να σβήσει την τεράστια αίγλη που περιέβαλλε τον Τρότσκι ως πρωτεργάτη της επανάστασης μαζί με τον Λένιν, να εξαλείψει κάθε απόδειξη της δράσης του και του σημαντικότητας του στην ΕΣΣΔ και στην 3η Διεθνή, αλλά κυρίως να εξαφανίσει μαζί με τον Τρότσκι τις αναλύσεις και τη θεωρία για τη Διαρκή Επανάσταση, για την σταλινική γραφειοκρατία, για την προδοσία από μέρους της του εργατικού κινήματος και της προλεταριακής επανάστασης στην Αγγλία, την Κίνα, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ισπανία κ.α. και για όλα τα επίκαιρα και κρίσιμα θέματα της ταξικής πάλης. Δηλαδή όλα αυτά που έθεταν σε κίνδυνο την κυριαρχία του Στάλιν και της γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ. Ήταν τέτοιος ο «ζήλος» του Στάλιν απέναντι στον ιδρυτή της Αριστερής Αντιπολίτευσης και της

4ης Διεθνούς, που έφτασε να παραποιεί την ιστορία και να εξαφανίζει τον Τρότσκι ακόμα και από... τις φωτογραφίες που αποδείκνυαν το ρόλο του στα χρόνια της επανάστασης. Επίσης, στο Μεξικό είχε προηγηθεί άλλη μια αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας του Τρότσκι, με πυροβολισμούς στο σπίτι που τον φιλοξενούσε. Αυτή τη φορά όμως το χτύπημα ήταν μοιραίο.

Πέρα από το τεράστιο θεωρητικό έργο που άφησε πίσω του, έργο που αποτελεί εμπλουτισμό της μαρξιστικής θεωρίας και ασχολείται μ' ένα απέραντο εύρος των ανθρωπινων ενδιαφερόντων, από τη διαρκή επανάσταση και την υπεράσπιση της επανάστασης του 1917 ως το ξεσπάσμα της σταλινικής γραφειοκρατίας και την τέχνη ή τις ανθρώπινες σχέσεις στην πορεία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, πέρα ακόμα και από την πρακτική του συνεισφορά ως πρωταγωνιστή των επαναστάσεων του 1905 και του 1917, ως ιδρυτή του Κόκκινου Στρατού, ως κομισάριου Εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης, ως ηγέτη της Αριστερής Αντιπολίτευσης και κυρίως ως ιδρυτή της Τέταρτης Διεθνούς (του παγκόσμιου επαναστατικού κόμματος που θα λειτουργούσε ως ενιαίο διεθνές μαρξιστικό κέντρο και θα συνέχιζε τη μεταλαμπάδευση της επανάστασης στον υπόλοιπο κόσμο), ο Τρότσκι είχε μια προσωπικότητα που του εξασφάλιζε αίγλη και σεβασμό ακόμα και από τους ταξικούς του αντιπάλους. Ο Έλληνας αστός λογοτέχνης Άγγελος Τερζάκης αναφέρει το 1959 για τον Τρότσκι: «Ο υπογραφόμενος δεν έχει τον κίνδυνο να θεωρηθεί τροτσικιστής, και μάλιστα κατόπιν εορτής, γι' αυτό και ό,τι έχει να πει εδώ το λέει ξένοιαστα. Ο ιδεολογικός κόσμος του Τρότσκι δεν είναι ο δικός μας. Μα τι σημαίνει; Το δαιμόνιο είναι το δαιμόνιο και η Ιστορία είναι η Ιστορία. Οι δικές μας οι γενιές τα έζησαν τα μεγάλα γεγονότα που άλλα-

ξαν περισσότερο από την εξωτερική όψη του πλανήτη, την εσωτερική του σύσταση. Και συνήθισαν να προφέρουν ζευγαρωτά, στο ίδιο κύμα ορθωμένα, τα δύο ονόματα, Λένιν-Τρότσκι. Ήταν οι πρωτεργάτες του κατακλυσμού. Τις μετέπειτα εσωτερικές διαμάχες του καθεστώτος, της ηγεσίας του, τις μαθαίναμε, όμως δεν μας άγγιζαν. Είχαμε πάψει κιόλας ν' αντιδρούμε στις επιθέσεις προπαγάνδας δι' ασυρμού που εγκαινίαζε η ανερχόμενη τότε μερίδα για να διαβάλει τον αντίπαλό της. Αν οι κομμουνιστές το πίστεψαν, εμείς δεν το πιστέψαμε ποτέ πως ο Τρότσκι ήταν προδότης. Που θα πει πως η ηθική πίστωση που ανοίγαμε στη Ρωσική Επανάσταση ήταν μεγαλύτερη από εκείνην που της άνοιγαν κάποιοι πειθίηνοι οπαδοί της...».

Ο Τρότσκι μπορεί να δολοφονήθηκε με τον πιο βάνασο τρόπο, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να δολοφονηθεί μαζί του και ό,τι αυτός εκπροσωπούσε. Ωστόσο οι ιδέες του ενέπνευσαν και άνδρωσαν πολλές γενιές αγωνιστών μετά απ' αυτόν και συνεχίζουν να το κάνουν και σήμερα, που το μέλλον της ανθρωπότητας βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή εξαιτίας της βαρβαρότητας του καπιταλισμού. Όπως ο Τρότσκι, έτσι κι εμείς, δεν έχουμε αμφιβολία για το μέλλον του κόσμου. Λίγες μέρες πριν πεθάνει είχε αφήσει την πολιτική του διαθήκη: «*Η εμπιστοσύνη μου στο σοσιαλιστικό μέλλον του ανθρώπου είναι μεγαλύτερη τώρα παρά στη νεανική μου ηλικία. Η Ναταλία [η σύζυγός του] πλησίασε στο παράθυρο από τη μεριά του κήπου και το άνοιξε διάπλατα. Έτσι ο αέρας μπαίνει μέσα ελεύθερα. Μπορώ και βλέπω την πρασινάδα έξω στον κήπο και πάνω τον ουρανό με το ανοιχτό γαλανό του χρώμα και τον ήλιο να λάμπει. Η ζωή είναι όμορφη. Ας αφήσουμε τις επόμενες γενιές να την ελευθερώσουν από κάθε κακό, καταπίεση και βία για να την απολαύσουν σε όλο της το μεγαλείο.*».

Να στηρίξουμε την εξέγερση του συριακού λαού

■ Κώστας Δικαίος

Σάβανα αντί της παραδοσιακής γιορτινής φορεσιάς και διαδηλώσεις αντί ζωηρών παρελάσεων ήταν η εικόνα της Συρίας τις ημέρες του Άιντ-ελ-Φιτρ, της μεγάλης αυτής γιορτής των μουσουλμάνων. **Οι εκδηλώσεις για το Ραμαζάνι μετατράπηκαν σε μαχητικές διαδηλώσεις και το καθεστώς Άσαντ απάντησε με βίαιη καταστολή.** Παρά τις δυσκολίες στην πληροφόρηση, εξαιτίας του ολοκληρωτικού αποκλεισμού της χώρας από τον έξω κόσμο που έχει επιβάλει το καθεστώς, η Ένωση Συντονισμού της Συριακής Επανάστασης ανέφερε ότι, μόνο στην περίοδο του Ραμαζανιού, σκοτώθηκαν 551 άμαχοι, αριθμός που δεν περιλαμβάνει όσους νεκρούς δεν αναγνωρίστηκαν και εκείνους που απήχθησαν από τις δυνάμεις ασφαλείας. Η Συριακή Εθνική Οργάνωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ανακοίνωσε ότι οι νεκροί άμαχοι από την αρχή της εξέγερσης - το Μάρτη - υπερβαίνουν τους 3.100, ενώ το δραματικό γεγονός είναι ότι είναι άγνωστη η τύχη των δεκάδων χιλιάδων συλληφθέντων! «Κτηνώδη απαξίωση» της ανθρώπινης ζωής στη Συρία καταγγέλλει η Διεθνής Αμνηστία, που σε έκθεσή της αποκαλύπτει ότι τουλάχιστον 88 άνθρωποι έχουν πεθάνει πίσω από τα κάγκελα το τελευταίο πεντάμηνο, στην πλειονότητά τους έπειτα από φρικτά βασανιστήρια. **Η εξέγερση όμως συνεχίζεται με αμείωτη ένταση** και η ηρωική στάση του συριακού λαού και ιδιαίτερα της νεολαίας δείχνει το δρόμο για το πώς πρέπει οι εργαζόμενοι και η νεολαία μαζί με τα φτωχά λαϊκά στρώματα να αντιμετωπίζουν τις άρχουσες τάξεις σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Το καθεστώς της οικογένειας Άσαντ, που για 41 χρόνια εκμεταλλεύτηκε το συριακό λαό για να πλου-

τίζει μια χούφτα ανθρώπων, που συχνά πρόδωσε τους Παλαιστίνιους, που υποτίθεται ότι ήταν «μπροστάρης» στον αγώνα των Αράβων ενάντια στο Ισραήλ, αλλά που πάντα τα έβρισκε με τους ιμπεριαλιστές, αξιοποιώντας και τις πλάτες που είχε στην ΕΣΣΔ και συνεχίζει να έχει στη Ρωσία και την Κίνα, που καταδίκασε το λαό της Συρίας σε πλήρη έλλειψη ελευθεριών, δικαιωμάτων, δημοκρατικών κατακτήσεων, δε διστάζει σήμερα να τον εξοντώσει πλήρως προκειμένου να σώσει τα προνόμιά του. Αυτή η μέχρι στιγμής αλαζονική και ισχυρή στάση του καθεστώτος απέναντι στις μάζες στηρίζεται σε τρεις παράγοντες:

Πρώτον, στους μηχανισμούς καταστολής, που τόσα χρόνια έχει φτιάξει. Οι επίλεκτες μονάδες του στρατού διοικούνται από την ίδια την οικογένεια Άσαντ, ενώ δρουν ταυτόχρονα και 17 υπηρεσίες ασφαλείας που κάνουν την ίδια κατασταλτική δουλειά με τα τανκς, χωρίς να σηκώνουν σκόνη!

Δεύτερον, το καθεστώς Άσαντ προσπαθεί, όπως πάντα έκανε, να εκμεταλλευτεί τις αντιθέσεις ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές ή ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές και τους διάφορους ανταγωνιστές καπιταλισμούς. Έτσι σήμερα προσπαθεί να στηριχτεί στην Κίνα, τη Ρωσία και το Ιράν. Οι τρεις αυτοί καπιταλισμοί στηρίζουν το καθεστώς, τόσο γιατί επιδιώκουν πρόσβαση στη Μ. Ανατολή, όσο και γιατί η δικτατορία του Άσαντ δε διαφέρει σε τίποτα από τις δικές τους και δε θέλουν με τίποτα να δουν οι δικές τους μάζες τη νίκη της συριακής εξέγερσης, ούτε να «νομιμοποιούνται» τέτοιου είδους εξεγέρσεις, που καταλήγουν σε πτώση καθεστώτων. Είναι χαρακτηριστικό ότι τελευταία το Ιράν έστειλε πολεμικά πλοία στη Συρία έπειτα από ολόκληρες δεκαετίες, ενώ η επίλεκτη μονάδα Αλ Κουντς των ιρανών Φρουρών της Επανάστασης έχει σπαταλήσει 5 δις δολάρια για να βοηθήσει τις

συριακές υπηρεσίες καταστολής ενάντια στους αντικαθεστωτικούς!

Ταυτόχρονα ο Άσαντ εκμεταλλεύεται και τις αδυναμίες των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι, βουτηγμένοι στην κρίση, περιορίζονται σε φραστικές καταδίκες και συζητήσεις για κυρώσεις, την ώρα που μετά βίας μπορούν να πληρώσουν το λογαριασμό των βομβαρδισμών κατά της Λιβύης! Ο Ο.Η.Ε., μπλοκαρισμένος από Ρωσία και Κίνα, απλά έστειλε μια επιτροπή, που «θα ερευνήσει αν έγιναν εγκλήματα», ενώ η Ε.Ε. συζητά εμπάργκο στο πετρέλαιο της Συρίας! Ούτε βέβαια οι ιμπεριαλιστές επιθυμούν να βλέπουν εξεγέρσεις να νικούν και, όταν αναγκαστικά αντιμετωπίσουν μια τέτοια εξέλιξη, φροντίζουν να ελέγχουν τη διάδοχη κατάσταση, πράγμα που δεν είναι καθόλου δεδομένο για τη Συρία και σίγουρα σε μικρότερο βαθμό από ό,τι στη Λιβύη.

Τρίτον, το καθεστώς Άσαντ στηρίζεται στη διαίρεση του συριακού λαού. Το κόμμα Μπάαθ του Άσαντ έχει τη βάση του στους αλαουίτες μουσουλμάνους, που αποτελούν μειονότητα στη Συρία σε σχέση με τους σουνίτες. Η αντιπολίτευση, αν και έχει επιχειρήσει να ενωθεί, ωστόσο βρίσκεται κάτω από την επιρροή διαφορετικών θρησκευτικών, φυλετικών και πολιτικών κατευθύνσεων. Το πολιτικό Ισλάμ, βασικό ρεύμα της, αποτελείται από σουνίτες, που ακολουθούν σκληρή στάση, με το θρησκευτικό, δογματικό στοιχείο να αποτελεί γι' αυτούς προτεραιότητα, και υποστηρίζονται-χρηματοδοτούνται από τη Σαουδική Αραβία και τα Εμιράτα του Κόλπου, αλλά και από πιο μετριοπαθείς σουνιτικές τάσεις παρόμοιες με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους στην Αίγυπτο, που έχουν έρθει σε συνεννόηση κυρίως με την Τουρκία. Υπάρχουν βεβαίως και φιλελεύθεροι αστοί διανοούμενοι, ενώ οι Κούρδοι και άλλες μειονότητες εκφράζουν δικό τους πολιτικό λόγο. Άλλες ομάδες αντικαθεστωτικών έχουν άμεση σχέση με τους ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ. Είναι προφανές ότι είναι πολύ δύσκολο να βγει κάτι σταθερό για την «επομένη μέρα» από αυτό το μωσαϊκό δυνάμεων. Μάλιστα, κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων συχνά τα αντίποινα ανάμεσα σε αλαουίτες και σουνίτες πήραν μεγάλες διαστάσεις, αλλοιώνοντας το χαρακτήρα της εξέγερσης και οδηγώντας σε έναν εμφύλιο πόλεμο χωρίς προοπτική. Αυτό ακριβώς το επιχείρημα προβάλλει το καθεστώς Άσαντ για να ζητήσει τη στήριξη του αραβικού κόσμου και των ιμπεριαλιστών. Ωστόσο, μέχρι στιγμής η αντιπολίτευση προσπαθεί να διατηρή-

σει την ενότητά της, ενώ αρνείται την επέμβαση ξένων δυνάμεων.

Παρόλα αυτά, **η παρατεταμένη και ηρωική εξέγερση έχει υποσκάψει τα θεμέλια του καθεστώτος.** Η αλαζονεία του και η εμφανής αδυναμία του να ελέγξει την κατάσταση έχει οδηγήσει σε αδιέξοδο, το οποίο σπεύδουν να εκμεταλλευτούν όλοι οι γείτονες. **Η Τουρκία ενισχύει την εξέγερση, επιθυμώντας να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο** στο νέο πολιτικο-κοινωνικό μόρφωμα που θα γεννηθεί και να ενισχύσει τη θέση της στην περιοχή, ιδιαίτερα απέναντι στο Ισραήλ. Λέγεται ότι ενισχύει με όπλα τους αντικαθεστωτικούς, ενώ έχει και ετοιμοπόλεμες δυνάμεις στα σύνορα με τη Συρία με στόχο μια πιθανή «ανθρωπιστική εκστρατεία»! Αυτό τη φέρνει σε αντιπαράθεση με το Ιράν, που έχει ιδιαίτερο βάρος στην περιοχή, αφού έχει και ιδιαίτερες σχέσεις με τη Χεζμπολάχ του Λιβάνου! Η Σαουδική Αραβία επίσης επιδιώκει αυξημένη επιρροή σε μια «νέα Συρία», έχοντας πρόσφατα καταστείλει τη δική της σιιτική μειονότητα στις πετρελαιοπαραγωγές περιοχές της. Με λίγα λόγια, η αλαζονεία του καθεστώτος υπάρχει κίνδυνος να οδηγήσει σε μια περιφερειακή σύγκρουση, που κανένας δεν επιθυμεί, ιδιαίτερα στην εποχή της κρίσης και της εξεγερτικής άνοιξης στον αραβικό κόσμο.

Γι' αυτό έχουν ήδη αρχίσει οι προειδοποιήσεις προς τον Άσαντ, τόσο από τον Αραβικό Σύνδεσμο -προτείνει διεξαγωγή προεδρικών εκλογών, αποχώρηση του στρατού, αποφυλάκιση πολιτικών κρατουμένων, σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας με τη συμμετοχή της αντιπολίτευσης!- όσο και από το ίδιο το Ιράν (!), το οποίο πρόσφατα προειδοποίησε ότι «ενδεχόμενο κενό εξουσίας στη Δαμασκό θα προκαλούσε περιφερειακή κρίση» και κάλεσε τον Άσαντ «να ανταποκριθεί στα θεμιτά αιτήματα του λαού του!». Ο Άσαντ μιλάει για εκλογές το Φλεβάρη του 2012, αλλά ο λαός εκ νέου βγήκε στους δρόμους με αφορμή την πτώση του Καντάφι και φώναζε «**Άσαντ, ήρθε η σειρά σου**». Πέρα από το θολό πρόγραμμα της αντιπολίτευσης, είναι βέβαιο ότι οι λαϊκές και εργατικές μάζες και κυρίως η νεολαία επιζητούν πολιτικές, συνδικαλιστικές και κοινωνικές ελευθερίες, όπως σε ολόκληρο τον αραβικό κόσμο. Γι' αυτό **πρέπει να στηρίξουμε τη συριακή εξέγερση**, ανεξάρτητα από το καθεστώς που θα διαδεχτεί τη δικτατορία του Άσαντ, ώστε τα εκατομμύρια των αραβικών μαζών να μπουκνουν δυναμικά στην παγκόσμια ταξική πάλη και να τη βοηθήσουν να ισχυροποιηθεί.

